

นาง **ดิริมา** ♦♦♦
หญิงงามเพื่องผู้บรรลุนิพพาน

ในทรรศนะโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา
หลวงพ่อรัญมชโย (คุณครูไม่ใหญ่)

เราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง แสงบุญ สร้างบารมี
พระนิพพานอยู่ในตัวของเรา
เริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เหนือสะดือ ๒ นิ้วมือ
ด้วยวิธีการทำใจหยุดนิ่งเฉยๆ
คนที่ทำไม่ได้ คือ คนตาย คนบ้า และคนที่ไม่ได้ทำ

นางสิริมา หญิงงามเมืองผู้บรรลุนิสาบัน

ในวรรณคดีโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา
โดย หลวงพ่อธัมมชโย (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

ที่ปรึกษา

พระครูสมุทรณรงค์ ทนฺตจิตฺโต

พระไชยยศ ยสวโร

พระมหาอรุณพล กุลสิทฺโธ ป.ธ.๙

พระมหาสมบุญ อนนฺตชโย ป.ธ.๘

ดร.ชนิดา จันทราศรีไศล บ.ศ.๙

พระมหาสมเกียรติ วรยโส ป.ธ.๙

พระครูใบฎีกาอำนวยการ มุนิสกุลโก

พระมหาวิริยะ ธมฺมสารี ป.ธ.๙

พระฐานานา สิริธโร

บรรณาธิการบริหาร

ชวัญจิตต์ จิตลินธุ

เรียบเรียง

จารุวรรณ วคินสกุล

กองบรรณาธิการ

ระพีพรรณ ใจภักดี

ศุภลักษณ์ พุทธิพงษ์ศิริ

จินดา ช่วยเกิด

ภาพ

สถาบันพุทธศิลป์แห่งโลก

สร้างสรรค์ภาพ

พระมหาอภิรักษ์ ยโสธโร

พระสุนทร วรญาณ

พระณอมศักดิ์ ธมฺมปาโล

พระพนมชัย อุตตชโย

พระณัฐวุฒิ อธิวิุฑโธ

พระสุธินันท์ สุนตินนโท

รูปเล่ม / ศิลปกรรม

บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

ขอขอบคุณ

สรียา ลือฤทธิกุล

ปวีณา บัวพันธ์

สายสิริ แสงหยับ

ลิขสิทธิ์ / ผู้จัดทำ

วัดพระธรรมกาย อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี

พิมพ์ ครั้งที่ ๑

วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๘

พิมพ์ที่

บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

หลวงพ่อดมฺมชโย (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย).

นางสิริมา หญิงงามเมืองผู้บรรลุนิสาบัน.-- ปทุมธานี : วัดพระธรรมกาย, ๒๕๖๘.

๙๒ หน้า.

๑. อุบาสกและอุบาสิกา. I. สถาบันพุทธศิลป์แห่งโลก, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

294.30924

ISBN 978-616-623-339-1

นาง สิริมา

หญิงงามเมืองผู้บรรลุนิเสก

ในวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน
กล่าวถึงนางสรีระ (คุณครูไม่ใหญ่)

คำนำ

อาชีพอิสระเป็นหนึ่งในอาชีพที่มีมาแต่โบราณและคงอยู่คู่สังคมมนุษย์มาเป็นเวลานาน แม้ในสมัยพุทธกาล ก็มีหญิงโสเภณีที่มีชื่อเสียงหลายท่าน หนึ่งในนั้นคือ ‘นางสิริมา’ ผู้เลื่องลือในความงามและเสน่ห์อันดึงดูดใจ ชนชั้นสูงทั้งกษัตริย์ อำมาตย์ และเศรษฐีล้วนแวะเวียนมาใช้บริการของนาง

แม้นางสิริมาจะประกอบอาชีพเช่นนี้ แต่โชคดียังได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนบรรลุโสดาปัตติผล หลังจากนางละสังขารแล้ว พระพุทธองค์ยังทรงใช้ร่างของนางเป็นสื่อสอนธรรมะ ทำให้ผู้คนจำนวนมากเกิดปัญญาและบรรลุธรรมตามไปด้วย

หนังสือ “นางสิริมา หญิงงามเมืองผู้บรรลุโสดาบัน” เล่มนี้ จะถ่ายทอดเรื่องราวในอดีตชาติของนาง ซึ่งมีผลต่อภพชาติในอนาคตอย่างสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นอานุภาพของการอธิษฐานจิตอย่างถูกต้อง อาณิสสของการถวายสังฆทาน และความสำคัญของกัลยาณมิตร

กรณีของนางสิริมาถือเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนว่า ความเสมอภาคในการบรรลุธรรมในพระพุทธศาสนา ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศ วรณะ หรืออาชีพ ไม่ว่าใครก็ตามหากมีความตั้งใจจริงและปฏิบัติธรรมอย่างถูกต้อง ย่อมสามารถเข้าถึงหนทางแห่งการพ้นทุกข์ได้ทุกคน

ด้วยความปรารถนาดี

กองวิชาการ ๐๑

สารบัญ

คำนำ	๔
นางอัมพปาลี หญิงงามเมืองเวสาลี	๘
นางสาลวดี หญิงงามเมืองราชคฤห์	๑๐
หมอชีวกโกมารภัจจ์	๑๔
กำเนิดนางสิริมา	๑๗
เศรษฐี ๒ ตระกูล	๑๘
ภรรยารับจ้าง	๒๑
ความคิดของผู้มีสัมมาทิฐิและมีจนาทิฐิ	๒๓
เมตตาทธรรมของนางอุตตรา	๒๕
ยอดกัลยาณมิตร	๒๙
นางสิริมาและบิรवारบรลลธรรม	๓๔
ภิกษุผู้ไม่สำรวมอินทรีย์	๓๖
ร่างนางสิริมา...ดอกไม้อรียะ	๔๐
จากมูลค่า ๑,๐๐๐ เหลือแค่ ๐	๔๔
พุทธบริษัท ๔ บรรลธรรม	๔๖
ทิพยสมบัตินางสิริมา (นิมมานรดี)	๔๘
อดีตชาติของนางสิริมา	
พ่อค้าหนุ่มจอมเจ้าชู้	๕๕
วิบากกรรมเจ้าชู้ส่งผล	๕๘
หญิงโสเภณีโลโซ	๖๐
หญิงงามเมืองไฮโซ	๖๕
สิริมาหญิงงามเมืองผู้บรรลธรรม	๖๘
สิริมาภาคสวรรค์	๖๙
บุญที่ต่างกันของอุตตราและสิริมา (สังฆทานมีผลมาก)	๘๐
นิพพานะปัจจะโย โหตุ	๘๘
หลักวิชาในการอธิฐานจิต	๙๐

(จากพระธรรมเทศนาในโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗)

เมืองเวสาลี

นางอัมพปาลี หญิงงามเมืองเวสาลี

นางอัมพปาลี

ในสมัยต้นพุทธกาลมีเมืองเมืองหนึ่งชื่อว่า เวสาลี เป็นเมืองที่มั่งคั่งกว้างใหญ่ไพศาล มีประชากรมากมาย อุดมสมบูรณ์ไปด้วยข้าวปลาอาหาร การค้าขายเจริญรุ่งเรือง มีพ่อค้าต่างเมืองเดินทางมาติดต่อค้าขายอย่างคับคั่ง

หนึ่งในความเลื่องแต่กลับเป็นความภาคภูมิใจของชาวเมือง คือ มีหญิงงามเมืองที่มีความงามมาก ชื่อว่า “อัมพปาลี”

นางอัมพปาลีหาเลี้ยงชีพด้วยการค้าประเวณี ความงามของนางเป็นที่เลื่องลือ หญิงทั้งเมืองงามสู้นางไม่ได้ นางมีผิวพรรณผุดผ่องเฉิดฉาย น่าดู น่าพอใจยิ่งนัก ไม่ว่าชายใดต่างก็ปรารถนาที่จะได้นางมาครอบครอง ด้วยเหตุนี้นางจึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นของกลางแห่งเมือง

ผู้ที่จะเป็นหญิงงามเมืองซึ่งมีหน้าที่ปรนนิบัติบำเรอให้ความสำราญแก่บรรดาภคินี ราชวงศ์ อำมาตย์ และเหล่าเศรษฐี จะต้องเป็นที่ยอมรับของสาธารณชนว่า มีความสวยงาม มีเสน่ห์เย้ายวนใจ และต้องมีคุณสมบัติเพียบพร้อม เป็นเลิศในด้านการฟ้อนรำและขับร้อง ด้วยคุณสมบัติและความงามของนางทำให้นางมีค่าตัวสูง ชายใดที่ต้องการจะพานางไปร่วมอภิรมย์ จะต้องจ่ายค่าตัวคืนละ ๕๐ กหาปณะ

หญิงงามเมือง หมายถึง โสเภณีหรือหญิงขายบริการในปัจจุบัน ซึ่งในยุคนั้นผู้หญิงที่มีความงามที่สุดในเมือง (งามในระดับนางงามจักรวาลในปัจจุบัน) จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหญิงงามเมือง เป็นของกลางที่ไม่สามารถแต่งงานกับใครได้ เพราะจะเป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะแย่งชิงกัน ใครที่อยากร่วมอภิรมย์กับเธอต้องจ่ายค่าบริการตามราคาที่กำหนด ซึ่งผู้ใช้บริการล้วนเป็นชนชั้นสูงตั้งแต่ตระกูลภคินี อำมาตย์ และเศรษฐีทั้งหลาย

นางสาววดี หุญงามเมืองราชคฤห์

นางสาววดี

ครั้งหนึ่ง พ่อค้าชาวกรุงราชคฤห์ได้ไปทำการค้ายังเมืองเวสาลี เห็นเมืองเวสาลีมั่งคั่งร่ำรวย เจริญรุ่งเรือง ก็เข้าใจว่าเพราะเมืองเวสาลี มีนางอัมพปาลี จึงทำให้คนต่างเมืองหลั่งไหลเข้ามามากมาย เนื่องจากได้ยิน กิตติศัพท์ความงามและเสน่ห์อันเย้ายวนของนาง มีผลทำให้ธุรกิจการค้า ด้านอื่นๆ เจริญรุ่งเรืองตามไปด้วย

เมื่อคิดอย่างนี้ เหล่าพ่อค้าจึงพากันมาเข้าเฝ้ากราบบังคมทูล พระเจ้าพิมพิสาร เล่าถึงเมืองเวสาลีว่ามีสภาพเศรษฐกิจที่เจริญรุ่งเรืองมาก อาจเป็นเพราะเมืองเวสาลีมีนางอัมพปาลีเป็นหญิงงามเมืองที่งดงามมาก น่าจะเป็นปัจจัยดึงดูดทำให้เศรษฐกิจดี ดังนั้นเมืองราชคฤห์ของเรานี้ควรจะ มีหญิงงามเมืองเช่นเมืองเวสาลีบ้างเศรษฐกิจจะได้ดี

พระเจ้าพิมพิสารตรัสอนุญาตว่า “ถ้าอย่างนั้น พวกท่านจงสรรหา กุมารีที่งดงามและถึงพร้อมด้วยคุณสมบัติเช่นนั้นแล้วแต่งตั้งให้นางเป็น หญิงงามเมืองเถิด”

ในขณะนั้น เมืองราชคฤห์มีกุมารีนางหนึ่งชื่อ **“สาลาวดี”** นางเป็นหญิง ผู้เลอโฉมสะคราญตา น่าเสน่ห์หา มีผิวพรรณผุดผ่องยิ่งนัก พวกพ่อค้าชาว กรุงราชคฤห์เหล่านั้นจึงพร้อมใจกันแต่งตั้งสาลาวดีกุมารีเป็นหญิงงามเมือง ประจำเมืองราชคฤห์ ซึ่งนางสาลาวดีก็ตกลงยอมรับข้อเสนอนั้น ทั้งนี้ เป็นเพราะวิบากกรรมของนางที่ทำให้นางพิจารณาดูแต่ทางได้อย่างเดียว ไม่ได้ดูทางเสีย

ครั้นนางสาลาวดีได้รับเลือกเป็นหญิงงามเมืองแล้ว จึงฝึกฝน การพ่อนรำขับร้อง ดัดลีลিপาจนมีความชำนาญ นางมีค่าตัวคืบละ ๑๐๐ กหาปณะ

สถานบันเทิง อาบอบนวด เงินร่อนที่มาจากวงจรรูปार्थ

การที่พ่อค้ามีความเข้าใจว่า นางอัมพปาลีหญิงงาม เมืองเป็นแม่เหล็กที่ดึงดูดเอาพ่อค้าจากต่างเมืองเข้ามา ทำให้ เศรษฐกิจดี มีการค้าขายกันอย่างคึกคักเจริญรุ่งเรืองนั้น จริงๆ แล้วเป็นความเข้าใจที่ผิด ถือเป็นความเสื่อมอย่างหนึ่ง เพราะ ทำให้คนยิ่งหลงมัวเมาในกามซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เกิดปัญหา สังคมต่างๆ ตามมาอีกมากมาย และสาเหตุที่เธอต้องมาค้า ประเวณีก็เป็นเพราะวิบากกรรมของเธอต่างหาก

สิ่งที่พ่อค้าเหล่านี้คิดเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง เพราะมองเห็นแต่เพียงเม็ดเงินและความเฟลิดเฟลีน มุ่งแต่เศรษฐกิจไม่ได้คิดถึงเรื่องจิตใจ เป็นความคิดของผู้ที่ขังอยู่ในกาม เพราะที่นี้คือกามภพ เป็นที่อยู่ของผู้ที่ขังอยู่ในกาม จึงมีความคิดแปรปรวนกันไปอย่างนี้

คล้ายๆ ในสมัยนี้ที่เสนอให้เปิดอาบอบนวดกันอย่างถูกกฎหมาย โดยให้เหตุผลว่าจะได้มีภาษีเข้ารัฐ เพื่อนักธุรกิจมาจะได้ให้ความสำคัญกัน ซึ่งมักจะคิดกันอย่างนี้ ไม่มีอะไรใหม่ในโลกนี้

เพราะฉะนั้น ใครอย่าไปทำนะ มองเห็นแค่वासถานบันเทิงต่างๆ เช่น อาบอบนวดมีรายได้ดี แม่ดูดีก็จริง แต่มันเป็นเงินร้อน เพราะเป็นเงินที่อยู่บนความหายนะของเพื่อนมนุษย์ แทนที่เขาจะเอาเงินนี้ไปเลี้ยงครอบครัวกลับเอามาจ่ายสิ่งไม่ควรอย่างนี้ และมีผลให้หมกมุ่นอยู่ในกาม แล้วพอจ่ายเงินไปแล้วก็ต้องมีรายรับ ซึ่งรายรับที่ได้มาด้วยเงินเดือนแบบธรรมดาๆ มันก็ยาก หรือทำมาค้าขายธรรมดา มันก็ยากนะ ก็ต้องมีวิธีการตรงวิธีการนี้แหละทำให้เกิดกระบวนการที่เป็นวงจรอุบาทว์ขึ้น ความเดือดร้อนก็เกิดขึ้น ดังนั้นถึงแม้จะเปิดอาบอบนวดอย่างถูกกฎหมาย รัฐได้ภาษีก็ตาม แต่เงินที่รัฐได้รับจะต้องเอาไปเสียเป็นค่าใช้จ่ายให้กับผลพวงที่เกิดจากการหมกมุ่นในกาม เมื่อเทียบกันแล้วมันมากกว่าเยอะเลย ซึ่งปัญหาตรงนี้ไม่ค่อยได้มองกัน

เยาวชนควรเรียนธรรมศึกษาไม่ใช่เพศศึกษา

ในโรงเรียนควรให้เรียนธรรมศึกษามากกว่าเพศศึกษา เพศศึกษาไม่ต้องสอนหรอก มันเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์อยู่แล้ว **พ้นปีที่แล้ว สองพ้นปีที่แล้ว หรือหมื่นปีที่แล้ว ไม่เคยต้องเรียนเพศศึกษาเลยแต่ก็ยัง มีมนุษย์สืบทอดมาจนถึงปัจจุบันนี้** หากมีการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน พอไปเรียนแล้วทำให้อยากจะทดลอง และยังสมัยนี้มีสื่อที่ไปกระตุ้นความกำหนัดยินดีในกามให้มันลุกฮือขึ้นมา เช่น สื่อการ์ตูนลามก เว็บไซด์ลามกอะไรต่างๆ พวกนั้น แล้วก็ได้ปราบกันอย่างจริงจัง พอไปอ่านไปดูเข้าจิตก็เกิดความเร่าร้อนแล้วก็หาทางระบาย ทำให้เกิดปัญหาสังคมตามมาอีกมากมาย เกิดคดีข่มขืนบ้าง ยิ่งทำให้มขขึ้นชีวิต จิตก็หมกมุ่นในสิ่งเหล่านี้ แทนที่จะเอาเวลานี้มาทำประโยชน์แก่สังคม

ถ้าเป็นนักเรียนก็ควรจะอยู่ในวัยเรียน ตั้งใจเรียน แล้วอุทิศตนทำประโยชน์ให้แก่ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ แต่กลับมาหมกมุ่นอยู่กับสิ่งเหล่านี้ เงินทองแทนที่จะเอามาใช้ดูแลตัวเอง เลี้ยงครอบครัว หรือเพื่อดูแลเรื่องการศึกษาเล่าเรียนหรือทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่สังคมก็มาสูญเสียตรงนี้ ก่อให้เกิดปัญหาสังคมมากมายวนกันไปหมด

เพราะฉะนั้น ในโรงเรียนหรือสถานศึกษาต่างๆ ควรจะให้เรียนธรรมศึกษามากกว่าเพศศึกษา โดยเฉพาะในยุคนี้ที่มีการแจกถุงยาง แสดงว่าอันตรายแล้ว มันน่าอายไหม

ปัญหาต่างๆ ที่คิดว่าแก้ไม่ได้เพราะไม่ได้แก้ จริงๆ ช่วงนี้ยังพอจะแก้ได้อยู่ แต่ทุกคนต้องช่วยกันแก้ ถ้าช่วยกันแก้ได้ปัญหาก็จะหมดไป ถ้าทำกันจริงๆ คือใช้วิธีการโปรดกับปราบ โปรดคือให้ความรู้ ปราบก็เอาจริงเอาจัง อย่างนี้ถึงจะสำเร็จได้

หุมาฮิวโกมารักจ

นางสาวดีเป็นหญิงงามเมืองได้ไม่นาน ด้วยความประมาทไม่ได้ระมัดระวังตัว นางจึงตั้งครรภ์ขึ้นมา นางปกปิดการตั้งครรภ์ไว้จนถึงกำหนดคลอด ในวันคลอด ทันทีที่นางทราบว่าเป็นชาย นางก็ตัดสินใจให้เขาเอาบุตรไปทิ้งให้ตายเสียในวันนั้น เพราะมีความคิดว่า บุตรชายไม่อาจจะสืบทอดอาชีพโสเภณีของนางได้

นางสั่งให้สาวใช้คนสนิทนำลูกชายของตนใส่ในกระดังเก่าๆ นำไปทิ้งที่กองขยะ กำชับให้ระวังไม่ให้ใครรู้เห็น สาวใช้ก็ทำตามคำสั่งทุกประการ นางนำทารกน้อยไปทิ้งในเวลากลางคืนของคืนนั้น

เช้าวันต่อมา เจ้าชายอภัยพระโอรสของพระเจ้าพิมพิสาร
ซึ่งกำลังเสด็จเข้าวังผ่านมาทางนั้น เห็นฝูงการุณล้อมบางสิ่งอยู่ จึง
ตรัสถามมหาดเล็กว่า “ฝูงการุณล้อมอะไร”

มหาดเล็กจึงรีบเข้าไปดู เห็นทารกเพศชายอยู่ในกระดัง
มหาดเล็กจึงถือกระดังกลับมาแล้วกราบทูลว่า “ฝูงกา กำลังรุม
ล้อมทารกเพศชายอยู่พระเจ้าข้า” เจ้าชายอภัยตรัสถามว่า “ทารก
นั้นยังมีชีวิตอยู่หรือไม่” มหาดเล็กกราบทูลว่า “ทารกยังมีชีวิตอยู่
พระเจ้าข้า”

ชีวกโกมารภัจจ์

เจ้าชายอภัยจึงรับสั่งให้นำอาหารกลับไปทิ้งแล้วมอบอาหารให้แม่นมเลี้ยงดูอย่างดี ตั้งชื่อให้ว่า “ชีวกโกมารภัจจ์” มีความหมายว่า กุมารที่เจ้าชายทรงชุบเลี้ยงไว้

ต่อมาภายหลังเมื่อทารกนั้นเจริญเติบโตแล้วได้ศึกษาวิชาแพทย์จนเชี่ยวชาญ และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นแพทย์หลวงประจำราชสำนักของพระเจ้าพิมพิสาร

ทารกนั้นมีทั้งบุญทั้งกรรม คือ ชนกรรมนำมาเกิดเป็นลูกโสเภณี แต่บุญบันดาลให้เจ้าชายไปเจอและนำไปเลี้ยงดูอย่างดี

กำเนิดนางสิริมา

นางสิริมา

ต่อมาภายหลังนางสาวลวดีก็ตั้งครรภ์อีก คราวนี้คลอดออกมาเป็นธิดา นางเลี้ยงดูทารกน้อยอย่างดีเพื่อจะได้เอาไว้อุปถัมภ์ดูแลหญิงงามเมืองของตน เพราะกลัวตระกูลของนางหายไป แล้วตั้งชื่อว่า “สิริมา” มีความหมายว่า นางผู้มีสิริ

เมื่อนางสิริมาเติบโตขึ้นมาก็เป็นหญิงที่มีรูปงามมาก เป็นที่ปรารถนาของชายหนุ่มทั้งหลาย นางจึงได้รับตำแหน่งหญิงงามเมืองสืบทอดกิจการต่อจากนางสาวลวดีผู้เป็นมารดา นางต้องคอยรับแขกผู้มีทรัพย์ตั้งแต่ตระกูลกษัตริย์ อำมาตย์ และบรรดาเศรษฐีทั้งหลาย โดยมีค่าบริการมากถึงวันละ ๑,๐๐๐ กหาปณะ ทั้งนี้เพราะนางยังเป็นเด็กสาว นางสาวลวดีผู้เป็นแม่ก็ถ่ายทอดศิลปวิทยาการต่างๆ ให้ นางจึงเป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญด้านศิลปะการฟ้อนรำขับร้อง วิธีการเอาอกเอาใจ การบำรุงบำเรอ วิธีบริหารเสน่ห์ต่างๆ มากมาย

มารดาได้ปลุกฝังว่า “ลูกสิริมาจงจำไว้ ลูกอย่าได้เอาหัวใจมอบให้ชายหนุ่มใดๆ ทั้งสิ้น ลูกจงคิดถึงแต่เงินอย่างเดียวเท่านั้น ลูกจงทำตัวให้น่ารักพูดจาหวานๆ รู้จักเอาอกเอาใจ ประนินบัติผู้ชายให้ดี รับรองว่าพ้นกหาปณะจะได้มาง่ายๆ นอกจากนี้ยังจะได้ทรัพย์พิเศษอื่นๆ อีกมากมาย”

เศรษฐี ๒ ตระกูล

ในกรุงราชคฤห์นั้นมีเศรษฐีอยู่ ๒ ตระกูล

ตระกูลปุลณเศรษฐี ผู้เป็นสัหมมาทิสฺส

ตระกูลแรก คือ ตระกูลของท่านปุลณเศรษฐีผู้เป็นสัหมมาทิสฺส มีศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย

เมื่อครั้งท่านเศรษฐีทำบุญขึ้นบ้านใหม่และงานฉลองจักรพรรดิราชทานแสดงตำแหน่งเศรษฐี ท่านบุญเศรษฐีได้ถวายทานแด่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขเป็นเวลา ๓ วัน ครั้งนั้นพระศาสดาทรงอนุโมทนาทาน ตรัสอนุพุทพิกถาแก่เขา เมื่อจบพระกถา บุญเศรษฐีภรรยา และธิดาชื่อนางอุตตราได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน

การบรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน คือ การเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวเองอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัย เข้าถึงกายธรรมพระโสดาบัน หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา หลุดพ้นจากความรู้สึกว่าเป็นกายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม หรือกายอรูปพรหม เป็นตัวตนที่แท้จริง เพราะกายเหล่านั้นเป็นแค่ที่อาศัยอยู่ชั่วคราว แต่กายธรรมนี้แหละคือตัวตนที่แท้จริง และเป็นตัวพระรัตนตรัย เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง เพราะฉะนั้นผู้ที่เป็พระโสดาบันจึงหายสงสัยเรื่องที่พึ่งที่ระลึก เรื่องพระรัตนตรัย และจะไม่ทำบาปเลย มีศีล ๕ เป็นปกติ อีกทั้งจะไม่ประพฤติดื้อวัตรปฏิบัติอย่างอื่นทิ้งมลาย ไม่เป็นสาระ ใครจะมาขู่มาบังคับให้ทำบาป ให้ฆ่าสัตว์ ฆ่ามนุษย์ ให้ลักทรัพย์ ให้ประพฤติดินในกาม ให้พูดปด ให้ดื่มสุราเมรัย ไม่เอาเลย แม้จะฆ่าให้ตายก็ไม่เอา เพราะกลัวบาป มีhiriโอดตัมปะ แต่ยังคงเรือนมีลูกมีครอบครัวได้ เพราะราคะยังไม่สิ้น จะไม่ตกนรกเลย จะมาเกิดท่องเที่ยวอยู่ในเทวโลกกับโลกมนุษย์ไม่เกิน ๓ ชาติ

ตระกูลที่สอง คือ ตระกูลของท่านราชหศเรษฐี ผู้เป็นมิจฉาทิฐี มีบุตรชาย ๑ คน ซึ่งเป็นมิจฉาทิฐีเหมือนกัน

ทั้งสองตระกูลนี้เป็นเพื่อนสนิทกัน ต่อมาท่านราชหศเรษฐีได้ขอธิดาของท่านปุณณศเรษฐีให้มาเป็นสะใภ้ในเรือนของตน ด้วยความเกรงใจในสหายรัก ปุณณศเรษฐีจึงมอบธิดาให้แก่บุตรชายของท่านราชหศเรษฐี

ทั้งสองตระกูลเป็นศเรษฐีเหมือนกันแต่มีทิฐิต่างกัน ตระกูลหนึ่งเป็นสัมมาทิฐิ แต่อีกตระกูลเป็นมิจฉาทิฐิ ทั้งนี้เป็นเพราะทำบุญแล้วอธิษฐานมาไม่เหมือนกัน ถ้าอธิษฐานประกอบไปด้วยดวงปัญญา เช่น ขอให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน หรือขอให้มียุบสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพาน เป็นต้น ก็จะเป็นสัมมาทิฐิ แต่ถ้าขาดดวงปัญญาก็จะอธิษฐานขอให้รวยอย่างเดียว เพราะฉะนั้นเวลา มาเกิดก็จะรวยจริงแต่ถ้ามีความเห็นผิด

ภรรยารับจ้าง

เมื่อนางอุตตราผู้เป็นโสดาบันได้มาเป็นสะใภ้อยู่ในตระกูลราชคหเศรษฐีผู้มีมิจฉาทิฐิ นางได้กล่าวกับสามีว่า “ดิฉันจะขอรักษาอุโบสถศีลเดือนละ ๘ วัน ทั้งในวันโกนและวันพระ” แต่สามีไม่อนุญาต ซึ่งนางก็ไม่ได้ว่าอะไร

พอถึงช่วงเข้าพรรษา นางก็ยังคิดหาวิธีที่จะสั่งสมบุญอีก พรรษานี้เราจะขออนุญาตสามีรักษาอุโบสถศีลตลอดทั้งพรรษา สามีก็ไม่ยินยอม จนเวลาผ่านไปเหลือแค่ ๑๕ วันก็จะออกพรรษาแล้ว นางก็ยังไม่ละความพยายาม อยากจะรักษาอุโบสถศีลให้ได้ตลอดทั้ง ๑๕ วันนั้น

นางจึงส่งข่าวไปถึงมารดาบิดาว่า “ลูกถูกท่านพ่อท่านแม่ส่งมาอยู่ในตระกูลนี้เหมือนถูกขัง ไม่มีโอกาสที่จะรักษาอุโบสถศีลเลยแม้แต่เพียงวันเดียว ขอให้ท่านพ่อท่านแม่โปรดส่งเงินมาให้ลูก ๑๕,๐๐๐ กหาปณะเถิด ลูกจะนำเงินก้อนนี้มาใช้เพื่อให้ได้รักษาอุโบสถศีล” ทางบิดามารดาก็รีบส่งเงิน ๑๕,๐๐๐ กหาปณะไปให้ทันที

เมื่อนางอุตตราได้เงินมาแล้ว ก็คิดอุบายจะว่าจ้างนางสิริมา มาทำหน้าที่แทนตน ๑๕ วัน ในช่วงก่อนออกพรรษา จึงเรียกนางสิริมา มาพบแล้วกล่าวว่า “สิริมา ฉันจะรักษาอุโบสถศีลตลอดครึ่งเดือนนี้ เธอช่วยปรนนิบัติสามีแทนฉันหน่อยเถิด ฉันมีค่าจ้างให้เธอวันละ ๑,๐๐๐ กหาปณะติดต่อกันเป็นเวลา ๑๕ วัน รวมแล้ว ๑๕,๐๐๐ กหาปณะ” นางสิริมาก็ตอบตกลง

ส่วนทางสามีของนางอุตตราพอรู้ว่าจะได้นางสิริมา มาเป็นตัวแทนก็พอใจ ยินยอมตกลง ทั้งสองจึงอยู่ร่วมกันในเรือนอย่างผาสุก สามีของนางอุตตราเอาอกเอาใจนางสิริมาอย่างดี และนางสิริมาก็เอาอกเอาใจสามีของนางอุตตราอย่างดี ต่างก็พึงพอใจซึ่งกันและกัน

ส่วนนางอุตตราก็พึงพอใจที่มีตัวแทนไปทำหน้าที่ปรนนิบัติสามีแทนตัวนาง ซึ่งทำให้หน้าที่ภรรยาของตนไม่ขาดตกบกพร่อง แล้วก็ดีใจที่เห็นสามีมีความสุขด้วย ยิ่งไปกว่านั้น นางดีใจที่ได้สมาทานอุโบสถศีล ทุกๆ วันนางได้จัดเตรียมภัตตาหารด้วยมือของตนเองตั้งแต่เช้าตรู่ เพื่อจะนำไปถวายแด่พระบรมศาสดา ส่วนเวลาที่เหลือในแต่ละวันก็จะระลึกนึกถึงอุโบสถศีลที่ได้สมาทานเอาไว้

ความคิดของผู้มีสัมมาทิฐิและผู้มีมิจฉาทิฐิ

เช้าวันหนึ่งในขณะที่บุตรของเศรษฐีอยู่บนปราสาทกับนางสิริมานั้น เขาเปิดม่านหน้าต่างมองลงไป ได้เห็นนางอุตตราเนื้อตัวเปลือยไปด้วย เขม่าควันในขณะที่กำลังจัดเตรียมภัตตาหาร

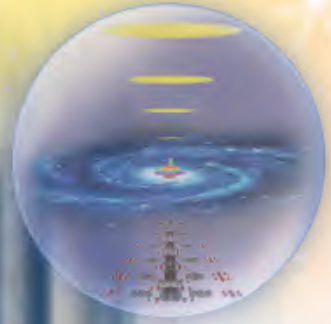
สามีของนางอุตตราคิดในใจว่า ‘หญิงคนนี้โง่จังเลย ละสมบัติของตนไปแทนที่จะอยู่สุขสบาย กลับยินดีไปทำให้เนื้อตัวเปลือยด้วย เขม่าควัน วุ่นวายอยู่กับเหล่าทาสี ไม่ควรเลย สงสัยนางจะมาจากนรกแน่ๆ จึงไม่ชอบความสบาย กลับไปชอบความลำบากให้เนื้อตัวเปลือยไปมอมแมมอย่างนั้น’

ส่วนนางอุตตราเองก็รู้สึกว่ามีคนมอง จึงเหลือบมองขึ้นไปเห็นสามี นางจึงสงอายให้ แต่ไม่ได้พูดอะไร คิดในใจว่า ‘สามีเรานี้เป็นลูกเศรษฐีแต่เป็นคนเขลา คงจะคิดว่าสมบัติของตนจะอยู่อย่างถาวรไม่มีวันหมดสลายไปเป็นแน่ ช่างไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังใช้บุญเก่าอยู่นะ’

ส่วนนางสิริมาได้เห็นรอยยิ้มระหว่างบุตรเศรษฐีกับนาง
อุตตราที่ส่งยิ้มให้กัน เกิดอารมณ์ชั่ววูบหึงหวง ลืมตัวไปว่า ตนเอง
เป็นเพียงตัวแทน เป็นคนภายนอก กลับคิดว่าเรานี่แหละเป็นภรรยา
ของบุตรเศรษฐีจริงๆ และสำคัญตนผิดว่า ตนเองเป็นเจ้าของเรือน
หลังนี้ นางจึงรีบเดินลงมาจากชั้นบน เข้าไปในโรงครัว แล้วเอา
ทัพพีตักน้ำมันเนยใสที่กำลังเดือดพล่านในกระทะทอดขนม ตั้งใจ
ว่าจะราดน้ำมันที่เดือดๆ นี้ลงบนศีรษะของนางอุตตรา ดวงตาของ
นางสิริมาจึงจับจ้องมาที่นางอุตตรา แล้วเดินรีเข้าหานางอุตตราใน
ทันที

เมตตารรรมของนางอุตตรา

นางอุตตราเห็นอาการของนางสิริมาที่ถือทัพพีตักเนยใสร้อนๆ เดินเข้ามา ก็รู้ทันทีว่านางสิริมาคิดจะทำอะไร นางอุตตราจึงส่งยิ้มแล้ว แผ่เมตตาในใจว่า ‘สิริมาเปรียบเสมือนสหายของเรา เธอทำอุปการะแก่เรา มาก จักรวาลนี้ก็แคบเกินไป พรหมโลกก็ต่ำเกินไป ถ้าจะมาเทียบกับคุณ ของสหายของเราคนนี้ซึ่งมีมากเหลือเกิน เพราะเธอให้โอกาสเราด้วยการ มาดูแลปรนนิบัติสามีแทนเรา เราจึงมีโอกาสถวายทานและฟังธรรม สิริมา มีบุญคุณกับเรามากจริงๆ ถ้าหากตอนนี้เรามีความโกรธสิริมาแม้แต่เพียง นิดเดียวก็ขอให้เนยใสร้อนๆ ที่เธอกำลังถือมาราดรดเรานั้นจงลวกเราเถิด แต่ถ้าในใจของเราไม่มีความขุ่นเคืองเธอแม้แต่นิดเดียวก็ขอให้เนยใสร้อนๆ นั้นอย่าได้ลวกเราเลย’

ส่วนนางสิริมาก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง เดินหน้าบึ่งเข้าไป
แล้วก็ราดเนยใสที่ร้อนๆ ลงไปบนศีรษะของนางอุตตราในทันที
แต่ปรากฏว่าเนยใสร้อนๆ กลับเป็นเสมือนน้ำเย็นห่าราดรดลงมา
บนศีรษะของนางอุตตรา ทั้งนี้เพราะในใจของนางอุตตรานั้นมีแต่
สำนึกในพระคุณของนางสิริมาที่ให้โอกาสนาง ๑๕ วันได้ไปฟัง
ธรรม ถวายภัตตาหาร และรักษาอุโบสถศีล แม้จะเป็นการว่าจ้าง
กัน ๑๕,๐๐๐ กหาปณะก็ตาม

คนชุนมัวกลับเป็นเหล่าทาสีของนางอุตตรา เมื่อเห็นนาง
สิริมาถือทัพพีเดินมาตักเนยใสที่เดือดพล่าน ก็รู้ว่าคิดจะทำอะไร
จึงวิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็วทุกทิศทุกทางตรงเข้าไปทำร้ายร่างกาย
นางสิริมาจนล้มลงกับพื้น

นางอุตตราริปปเข้าไปห้ามเหล่าทาสีของตนเอาไว้ แล้วเดินเข้าไปถามนางสิริมาว่า “สิริมาเธอเป็นอะไรหรือไม่ การที่เธอตกเนยใสร้อนๆ ในกระทะมาราดเรานี้เธอต้องการอะไร” แล้วให้อิวาทว่า “เธออย่าทำอย่างนี้เลย มันเป็นบาป บาปนี้จะทำให้เธอไปมหานรก เราไม่มีความขุ่นเคืองในตัวเธอเลยแม้แต่เพียงนิดเดียว เรามีแต่ความรักและสงสารในตัวเธอนี้ถึงพระคุณของเธอที่ให้โอกาสแก่เราได้ไปถวายทาน ไปฟังธรรม รักษาศีล เราไม่ได้คิดเลยว่าเราจ้างเธอมา แต่คิดว่าเธอให้โอกาสเรา เพราะฉะนั้นต่อจากนี้ไป เธออย่าทำอีกเลย เลิกเถอะ เราไม่โกรธหรอก”

จากนั้นก็ให้บริวารนำนางสิริมาไปชำระร่างกาย ให้อาบด้วยน้ำอุ่น แล้วให้น้ำมันที่หุงดีแล้วตั้งร้อยครั้งเอามาทาผิวให้นางสิริมาเพื่อไม่ให้ร่างกายเกิดรอยฟกช้ำ

นางสิริมาก็ได้สติขึ้นมา ‘จริงสินะ เราเป็นแค่คนภายนอก เป็นเพียงตัวแทน เราไม่น่าทำอย่างนี้เลย เหตุแค่สามีชั่วคราว นางอุตตราก็ไม่ได้โกรธเราเลย พุดดีกับเรา และยังห้ามปรามทาสีไม่ให้ทำร้ายเรา กลับสั่งให้คอยรับใช้ดูแลเราอย่างดี ให้อาบน้ำอุ่นและเอาน้ำมันมานวด บัดนี้เราได้ทำกรรมหนักเสียแล้ว แล้วเราควรจะทำอย่างไรดี เพื่อให้นางอุตตรายกโทษให้เรา เราจะได้ไม่มีบาปมีกรรม ถ้าเราไม่ขอให้เธอยกโทษให้ ศีรษะของเราคงต้องแตกถึง ๗ เลี่ยงเป็นแน่’ คิดแล้วก็หมอบลงกราบแทบเท้าของนางอุตตราแล้วกล่าวว่า “ขอคุณแม่จงยกโทษให้ดิฉันด้วยเถิด”

หญิงงามเมืองเกิดความสำนึกได้เพราะความดีของนางอุตตรา
ที่ไม่ถือโทษโกรธนาง และยังให้การดูแลอย่างดี เหมือนแก่นจันทร์หอม
ตอบแทนคนหวานที่พันไปที่แก่นจันทร์ด้วยความหอม

อานิสงส์ของการแผ่เมตตา ๑๑ ประการ

๑. หลับเป็นสุข
๒. ตื่นเป็นสุข
๓. ไม่ฝันร้าย
๔. เป็นที่รักของมนุษย์ทั้งหลาย
๕. เป็นที่รักของอมนุษย์ทั้งหลาย
๖. เทวดาย่อมรักษา
๗. ไฟ ยาพิษ ศัสตรา ไม่ล่องเกิน
๘. จิตได้สมาธิเร็ว
๙. สีนหน้าผ่องใส
๑๐. ไม่หลงตาย
๑๑. เมื่อยังไม่บรรลุนิพพาน
ย่อมเข้าถึงพรหมโลกชั้นสูง

ขอดกัลยาณมิตร

นางอุตตรานั้นมีวิญญานของขอดกัลยาณมิตร ต้องการให้นางสิริมา ได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อโปรดเธอให้พ้นจากฐานะของการ เป็นหญิงงามเมือง ยกกระต๊อบจิตของเธอให้สูงขึ้น นี่คือการคิดของนางอุตตรา พระโสดาบันผู้มีจิตใจที่งดงาม คิดหาทุกวิถีทางที่จะทำให้นางสิริมามีโอกาส ได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงกล่าวว่า “สิริมา ฉันเป็นหญิงที่มี บิดานะ ถ้าหากบิดาของฉันทยกโทษให้ ฉันก็จะยกโทษให้เธอเช่นกัน”

สิริมากล่าวว่า “คุณแม่ เรื่องนั้นไม่ลำบากหรอก ฉันจะไปกราบแทบ เท้าท่านปุณณเศรษฐีบิดาของคุณแม่”

นางอุตตรารบอกว่า “ท่านปุณณะเป็นบิดาผู้ให้กำเนิดฉันในวัฏสงสาร เท่านั้น แต่ว่ามีบิดาอีกท่านที่ทำให้ฉันเกิดใหม่แล้วหลุดพ้นจากวัฏสงสารอีก ด้วย ฉันต้องการให้บิดาท่านนี้ยกโทษให้เธอ”

นางสิริมา “ก็ท่านใดหรือเป็นบิดาที่ท่านกล่าวว่า ทำให้ท่านเกิดแล้ว
พ้นจากวัฏสงสาร”

นางอุตตรา “พระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างไรเล่า”

นางสิริมา “โอ คุณแม่ ฉันไม่คุ้นเคยกับพระองค์ท่าน”

นางอุตตรา “ไม่เป็นไรฉันจะช่วยเธอเอง พรุ่งนี้พระบรมศาสดา
จะเสด็จมาที่นี่พร้อมภิกษุสงฆ์ เธอจงถือเครื่องสักการะตามแต่เธอจะหาได้
แล้วก็มาที่นี่ โดยเธอต้องจัดเครื่องสักการะเอง แล้วฉันจะพาเข้าไปกราบ
ขอให้พระองค์ยกโทษให้”

นางสิริมารับคำว่า “ได้ค่ะ คุณแม่” จากนั้นก็กลับไปยังบ้านของเธอ
สั่งการให้หญิงบริวาร ๕๐๐ ของตน จัดเตรียมอาหารอย่างดี

วันรุ่งขึ้น นางสิริมาพร้อมด้วยบริวารก็มาที่บ้านของนางอุตตรา นางสิริมาได้แต่ยืนประคองเครื่องสักการะ อันได้แก่ภัตตาหารที่ปรุงและ จัดแต่งอย่างประณีตสวยงาม แต่ไม่กล้าใส่บาตรพระภิกษุสงฆ์ที่มีพระสัมมา สัมพุทธเจ้าเป็นประมุข จึงยืนอยู่ห่างๆ เพราะสำนึกว่าตัวมีความผิด แล้ว มีความรู้สึกผิดๆ ในใจว่า อาชีพที่เธอทำอยู่นี้ไม่เหมาะสมที่จะเข้าไปใกล้ พระพุทธองค์ ซึ่งทั้งหมดนี้อยู่ในสายตาของนางอุตตรา เธอจึงเดินเข้าไป รับเอาเครื่องสักการะจากมือของนางสิริมา แล้วนำมาถวายแทนให้

พระผู้มีพระภาคเจ้าและคณะสงฆ์รับภัตตาหารแล้วก็ลงมือขบฉัน นางสิริมาเห็นว่า พระพุทธองค์เสวยภัตตาหารของตน ภิกษุสงฆ์ก็ขบฉัน จึงคิดว่า ‘ท่านเหล่านี้ไม่ได้รังเกียจเราเลย’ นางสิริมาพร้อมบริวารจึง ค่อยๆ กล้าเข้ามาหมอบกราบใกล้พระบาทของพระบรมศาสดา

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าและพระสงฆ์ทำภัตติกเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระบรมศาสดาก็ทรงทักทายเพื่อให้เธอสบายใจ แล้วถามว่า “เธอมีความผิดอะไรหรือ”

นางสิริมากราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เมื่อวานนี้หม่อมฉันได้ทำร้ายนางอุตตราผู้เป็นธิดาของพระองค์ แต่นางไม่ถือโกรธเลย กลับห้ามนางทาสีที่พากันเบียดเบียนหม่อมฉัน ทั้งยังได้ทำอุปัฏฐากแก่หม่อมฉัน หม่อมฉันรู้สึกซาบซึ้งถึงคุณของนาง จึงขอให้นางยกโทษให้ แต่นางกล่าวว่า ถ้าหากพระองค์ยกโทษให้ จึงจะงดโทษนั้นให้ด้วย”

พระบรมศาสดา “อุตตรา เป็นอย่างที่คุณสิริมาว่าอย่างนั้นหรือ”

นางอุตตรา “อย่างนั้นเจ้าค่ะ เมื่อวานนี้สิริมาหญิงสหายของหม่อมฉันได้ราดรดเนยใสที่เดือดพล่านลงบนศีรษะของหม่อมฉัน”

พระบรมศาสดา “เมื่อเป็นอย่างนั้น เธอคิดอย่างไร”

นางอุตตรา “หม่อมฉันคิดว่า จักรวาลนี้แค่นัก พรหมโลก
ก็ต่ำเกินไป คุณของสิริมานั้นมากอย่างยิ่ง เพราะว่าหม่อมฉัน
ได้อาศัยเธอให้มาปฏิบัติหน้าที่ภรรยาชั่วคราวแทน หม่อมฉันจึงมี
โอกาสสั่งสมบุญถืออุโบสถศีล ได้ให้ทานและฟังธรรม ถ้าหากว่า
หม่อมฉันมีความโกรธต่อนางแม่แต่นิดเดียว ก็ขอให้เนยใสที่เดือด
พล่านนั้นจงลวกหม่อมฉันเถิด แต่ถ้าหากความโกรธไม่มีแม่แต่นิด
เดียวก็จงอย่าลวก แล้วหม่อมฉันก็แผ่เมตตาให้นางสิริมาเจ้าค่ะ”

พระบรมศาสดาตรัสว่า

“ดีแล้วอุตตรา การชนะความโกรธได้อย่างนี้สมควรแท้”
(ตรัสพระคาถานี้ว่า)

อกุโกธเณ ชิเน โกรธ อสาธุ สาธุนา ชิเน
ชิเน กทริยํ ทาเนน สจเจนาสิกวาทินํ.

พึงชนะคนโกรธ ด้วยความไม่โกรธ
พึงชนะคนไม่ดี ด้วยความดี
พึงชนะคนตระหนี่ ด้วยการให้
พึงชนะคนพูดเหลวไหล ด้วยคำจริง.

นางสิริมาและบริวารบรรลุนิพพาน

นางสิริมาและบริวารได้ฟังธรรมแล้วปล่อยใจตามกระแสธรรมนั้น เมื่อจบพระธรรมเทศนานางสิริมาและบริวาร ๕๐๐ ก็ได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกายโสดาบัน หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา ใจล่อนอกหมดจากความยึดมั่นถือมั่นในขันธทั้งห้าของกายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหมทั้งหลายว่าเป็นตัวตนที่แท้จริง หายสงสัยทุกสิ่งในคำสอน หายสงสัยเรื่องพระรัตนตรัย เรื่องภพ เรื่องชาติ เป็นต้น มีศีล ๕ เป็นปกติ ไม่ทำบาปทั้งปวงเลยแม้แต่นิดเดียว ตายไม่ว่าแต่ไม่ยอมให้ศีลขาด และไม่ปฏิบัติข้อวัตรอื่นๆ ที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อบรรลุมรรคผลนิพพาน

เมื่อนางเป็นพระโสดาบันแล้วก็เลิกอาชีพหญิงงามเมือง ตั้งแต่บัดนั้น และนิมนต์พระผู้มีพระภาคเจ้าและพระภิกษุสงฆ์ไปยัง บ้านของตนเพื่อที่จะถวายทานเป็นอันมาก โดยเริ่มตั้งภัตตาหาร ประจำไว้ ๘ ที่ นิมนต์พระภิกษุมารับภัตตาหารเป็นประจำทุกวัน วันละ ๘ รูป และกล่าวว่า นิมนต์พระคุณเจ้ารับเหย้าใส นมสด ขนมห เป็นต้น แล้วจัดภัตตาหารถวายจนเต็มบาตรของพระภิกษุ เหล่านั้น ทำอย่างนี้เป็นประจำ อาหารที่ภิกษุรูปหนึ่งได้รับนั้นมีมาก ขนาดเหลือเผื่อแผ่พระภิกษุถึง ๓ - ๔ รูป เธอถวายภัตตาหารที่ ประณีตอย่างนี้ทุกวันไม่ขาดเลย

ภิกษุผู้ไม่สำรวจมอิทธิฤทธิ์

อยู่มาวันหนึ่ง ภิกษุรูปหนึ่งฉันภัตตาหารในเรือนของนางแล้ว ได้ไปยังวิหารอีกแห่งหนึ่งไกลออกไปประมาณ ๓ โยชน์ ภิกษุในที่นั้นได้ถามท่านในเวลาเย็นว่า “ผู้มีอายุ วันนี้ท่านไปรับภัตตาหารที่ไหนมา”

ภิกษุผู้มาเยือน “ผมไปฉันภัตตาหารที่เรือนของนางสิริมา”

ภิกษุในที่นั้น “ท่านผู้มีอายุ ภัตตาหารของนางเป็นอย่างไรน่าฉันไหม”
ภิกษุคุยกันไปตามประสาภิกษุปุถุชน

ภิกษุผู้มาเยือน “ผมไม่สามารถพรรณนาภัตตาหารของนางได้ นางถวายประณีตเหลือเกิน แต่การได้เห็นนางนั้นแหละวิเศษยิ่งกว่าอาหารของนางเสียอีก เพราะนางสวยงามมาก”

แล้วภิกษุรูปนั้นก็พรรณนาความงามของนางสิริมาให้ฟังว่างามเลิศเลอเพียงใด เพื่อนภิกษุพอได้ฟังก็บังเกิดความรักนางขึ้นมาทั้งๆ ที่ยังไม่เคยเห็นหน้า ลืมไปเลยว่าตนเป็นพระ คิดว่าเราไปดูนางด้วยตนเองดีกว่า อยากเห็นนางจังเลย จึงบอกจำนวนพรรษาของตนกับภิกษุรูปนั้น แล้วถามว่าวันไหนจะถึงวาระที่ตนจะไปบิณฑบาตบ้านนางได้

ภิกษุผู้มาเยือนนับพรรษาแล้วบอกว่า “พรุ่งนี้ก็ได้ ถ้าท่านปรารถนาจะไป ท่านต้องเป็นผู้นำสงฆ์ในหมู่ภิกษุรวม ๘ รูปนะ”

ภิกษุในที่นั้นเฝ้าเร่งวันเร่งคืนอยากให้อถึงอรุณโดยเร็ว เมื่ออรุณขึ้นแล้วจึงไปสมทบกับภิกษุอื่นรวมเป็น ๘ รูป เข้าไปคอยอยู่ในศาลาที่นางจัดเตรียมไว้ภายในเขตบ้านของนาง

แต่ปรากฏว่าเมื่อวานนี้ พอเหล่าพระภิกษุฉันเสร็จเรียบร้อยแล้วกลับไปแล้ว นางสิริมาเกิดมีอาการป่วยกระทั่งลุกไม่ขึ้น นางจึงได้เปลื้องเครื่องประดับที่สวยงามออกแล้วนอนพักอยู่บนเตียง มาวันนี้หญิงรับใช้ของนางเห็นภิกษุมามากันครบก็เลยไปรายงานให้ทราบ

นางสิริมาไม่สามารถออกไปรับบาตรแล้วนิมนต์ให้หนึ่ง และถวายภัตตาหารให้ฉันด้วยมือตนเองได้ จึงสั่งหญิงรับใช้ว่า “พวกเธอจงรับบาตรแล้วนิมนต์ให้ท่านหนึ่ง ให้ท่านดื่มข้าวยาคุ ถวายขนมและผลไม้ จากนั้นจงบรรจุภัตตาหารให้เต็มบาตร แล้วช่วยถวายแทนฉันหน่อยเถิด เพราะวันนี้ฉันไม่ค่อยสบาย ไม่มีแรงเลย”

หญิงรับใช้บอกว่า “ได้ค่ะ คุณแม่” แล้วนิมนต์ภิกษุทั้งหลายให้เข้ามาถวายข้าวยาคุให้ดื่ม ถวายขนมและผลไม้ เมื่อถึงเวลาก็จมบรรจุภัตตาหารให้เต็มบาตรแล้วถวายภิกษุทุกรูป เสร็จแล้วเข้าไปรายงานให้นางทราบ

นางสิริมาเองก็อยากเห็นพระ เพื่อจะได้ปลื้มใจเวลา
พระให้พร จึงบอกกับหญิงรับใช้ว่า “ช่วยพยงฉันไปหน่อยเถอะ
ฉันจะไปไหว้พระคุณเจ้า” หญิงรับใช้ช่วยกันพยงนางไปใกล้เหล่า
ภิกษุ นางไหว้ภิกษุเหล่านั้นด้วยร่างกายที่สั่นเทิ้มเพราะพิชไช้

ภิกษุรูปนั้นไม่ได้ตั้งใจมาบิณฑบาต แต่ตั้งใจจะมาดู
เจ้าของภัตตาหาร พอได้เห็นนางเข้าถึงกับรำพึงในใจว่า ‘โอ้
นี่ขนาดเป็นไฉ่ยังสวยขนาดนี้ ถ้าไม่ป่วยจะสวยขนาดไหนหนอ’
คิดวนๆ อย่างนี้ ก็เลสที่มีอยู่ในตัวที่เคยสั่งสมเอาไว้หลายโกฏิกับ
ก็กำเริบขึ้นมา รู้สึกไม่อยากกลับวัดเลย แต่ก็จำต้องกลับ

ท่านอุ้มบาตรเดินกลับที่พัก ทุกย่างก้าวเดินก็พรว่ำเพื่อแต่นางสิริมา พอไปถึงที่พักก็ไม่สามารถฉันภัตตาหารได้ เห็นแต่นางนาง จึงเอาบาตรวางไว้ข้างเตียง ปูจีวรแล้วก็นอนเพ้ออยู่ “สิริมา สิริมา” เพื่อนภิกษุก็เข้าไปถาม “ท่าน ทำไมไม่ฉันล่ะ ฉันเถอะ เตี้ยวมันจะหมดเวลาฉันนะ” ส่วนภิกษุนั้นก็ตาค้างมองเพดาน ในใจมีแต่ภาพนางสิริมา แม้เพื่อนภิกษุเฝ้าอ่อนวอนให้ฉันและถามไถ่อาการ “ท่านเป็นอะไร บอกหน่อยเถอะ” แต่ก็ไม่สำเร็จ ภิกษุนั้นไม่ตอบและไม่อาจฉันภัตตาหารได้เพราะเฝ้าคิดถึงแต่นางสิริมา

ร่างนางสิริมา...ดอกไม้อริยะ

ในเย็นวันนั้นเอง นางสิริมาทนต่อทุกขเวทนาไม่ไหวก็เสียชีวิตรลง ข่าวกการตายของนางรู้ไปถึงพระราชา พระราชาก็ส่งพระราชสาส์นไปถวายพระบรมศาสดาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ นางสิริมาน้องสาวของหมอชีวกโกมารภัจจ์เสียชีวิตแล้ว”

พระบรมศาสดาทรงเห็นตลอดในข่ายพระญาณว่า ภิกษุรูปนั้นกำลังรำพึงถึงนางสิริมา เพราะติดในรูปที่สวยงามของนาง ซึ่งตอนนี้เปลี่ยนแปลงไปแล้วเมื่อธาตุเป็นไม้อยู่ คือกายละเอียดของเธอไม่อยู่แล้ว ซากร่างก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไป จะเอาซากร่างอันเคยงามนี้มาเป็นบทเรียนเป็นอุปกรณ์ในการสอนพระ ให้ศพของนางสิริมาเป็นเหมือนดอกไม้พระ คือเห็นแล้วชื่นใจ ศพหรือซากอสุภะคือดอกไม้ของพระ พระเห็นแล้วชอบ ใจจะสบาย ไม่พึงชานเลย

พระพุทธองค์จึงตรัสส่งข่าวไปยังพระราชาวา “อย่าเพิ่งด่วนเผาศพของนางสิริมา ขอให้หมอบพิตรจงทอดร่างนางสิริมานั้นไว้ในป่าช้าผิติดิบ ให้รักษาไว้ให้ดี อย่าให้สุนัขและนกมากามากินได้”

พระราชาทรงน้อมรับทำตามที่พระพุทธองค์รับสั่ง แล้วรับสั่งต่อให้พวกราชบุรุษทำตามพุทธประสงค์ เมื่อร่างของนางสิริมาถูกหามไปยังป่าช้าผีดิบผ่านไป ๔ วัน สรีระของนางก็พองอืดบวมขึ้นมา สังกลิ้นเหม็นฟุ้ง หนอนตัวโตๆ ไต่จากปากแผลจากทวารทั้ง ๔ ไม่ว่าจะเป็นทางหู ตา จมูก ปาก และทวารต่างๆ

ร่างของนางแตกไปทั่ว หนอนไต่ยั้วเยี้ยเต็มไปหมด พระราชาก็รับสั่งให้ตีกลองประกาศไปทั่วพระนครว่า เว้นแต่เด็กๆ ให้เฝ้าเรือนนอกนั้นให้ทุกคนมาดูนางสิริมา ถ้าไม่มาจะถูกปรับ ๘ กหาปณะ มหาชนจึงต้องมากันทั้งเมือง

จากนั้นก็ส่งข่าวไปยังสำนักพระบรมศาสดาว่า “ขอกราบอาราธนา พระภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน เสด็จมาดูนางสิริมา”

พระบรมศาสดารับสั่งให้ประกาศไปในหมู่พระภิกษุว่า เราทั้งหลาย ทั้งหมดทุกรูปจะไปดูนางสิริมาพร้อมๆ กัน

ส่วนภิกษุรูปนั้น นับเป็นเวลา ๔ วันที่นอนชมอดอาหารอยู่โดยไม่ฟัง คำใครทั้งนั้น มีแต่ภาพจำของนางสิริมาที่ยังสวยสดงดงามแม้ในยามป่วย แต่ไม่รู้เลยว่านางตายไปแล้ว ยังคงเพ้อรำพันถึงและมีความคิดฟุ้งซ่าน ปรงแต่งไปเรื่อยๆ จนข้าวที่ถูกทิ้งไว้ในบาตรบูดเน่า

ลำดับนั้นเพื่อนภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปหาแล้วบอกว่า “พระบรมศาสดา จะเสด็จไปทอดพระเนตรนางสิริมา ท่านจะไปไหม”

ภิกษุนั้นแม้ถูกความหิวครอบงำ แต่พอได้ยินชื่อสิริมาเท่านั้นเอง ก็รีบลุกขึ้นถามว่า “ท่านว่าอะไรนะ”

เพื่อนพระภิกษุจึงกล่าวย้าว่า “พระบรมศาสดาจะเสด็จไปทอด พระเนตรนางสิริมา ท่านจะไปหรือไม่”

ภิกษุรีบตอบ “ไปสิ” แล้วรีบครองผ้า เอาข้าวบูตไปเททิ้ง ล้างบาตร แล้วใส่ถลกบาตร ไปกับเพื่อนภิกษุ มีเรี่ยวมีแรง สดชื่นเบิกบานขึ้นมาทันที

พระบรมศาสดามีหมู่ภิกษุแวดล้อมได้ประทับยืนอยู่ส่วนข้างหนึ่ง หมู่ภิกษุณี พระราชา และข้าราชการบริพาร อุบาสกอุบาสิกา ยืนอยู่เป็นส่วนตัวกันไป

เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว มองเห็นพร้อมกันหมดในบริษัททั้ง ๔ นั้น พระบรมศาสดาตรัสถามว่า “หญิงนี้คือใคร มหาบพิตร” พระพุทธองค์ทรงเจาะจงให้คำถามนี้ดังไปถึงภิกษุรูปนั้น

พระราชากราบทูลว่า “น้องสาวหมอชีวก ชื่อสิริมาพระเจ้าข้า”

พระบรมศาสดาตรัสถามย้ำอีกว่า “นี่ใช่นางสิริมาแน่หรือ มหาบพิตร”

ภิกษุรูปนั้นก็ได้นิมนต์แล้ว แต่มามั่นใจตอนที่พระราชากราบทูลตอบว่า “ใช่นางสิริมาแน่พระเจ้าข้า” เมื่อภิกษุรูปนั้นได้ฟังคำยืนยันจากพระราชา ก็เกิดความสลดลั้งเวชขึ้นมาแทนที่ หมดความสดชื่นเบิกบานในทันใด

จากมูลค่า ๑,๐๐๐ เหลือแค่ ๐

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า ขอพระองค์จงให้พวกราชบุรุษตีกลองประกาศไปให้ทั่วพระนคร ให้รับรู้ทั่วถึงทุกๆ คนไม่ว่าแม้แต่เพียงคนเดียว โดยให้ประกาศอย่างนี้ว่า “ใครให้ทรัพย์ ๑,๐๐๐ กหาปณะ จงมารับนางสิริมาไป”

พระราชาก็ทรงทำอย่างนั้นแล้วกราบทูลว่า “ผู้ที่ต้องการนางสิริมาแล้วจ่ายทรัพย์ ๑,๐๐๐ ไม่มีเลย ชนทั้งหลายไม่มีใครต้องการนางสิริมาเลยพระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์ตรัสต่อไปว่า “ถ้าอย่างนั้น จงลดราคาลง
มาเถิด”

พระราชาก็ทรงประกาศลดราคา หากใครให้ทรัพย์ ๕๐๐
จงมารับตัวนางสิริมาไป แต่ไม่มีใครรับไป

พระราชาก็สั่งให้ตีกลองประกาศลดราคาลงไปเรื่อยๆ
เหลือ ๒๕๐ เหลือ ๒๐๐ เหลือ ๑๐๐ เหลือ ๕๐ เหลือ ๒๕
เหลือ ๑๐ เหลือ ๕ เหลือ ๑ กหาปณะ เหลือ ๑ มาสก จนกระทั่ง
เหลือ ๑ กากณิก ซึ่งเป็นมาตราเงินอย่างต่ำที่สุด เป็นเศษสตางค์
ก็ไม่มีใครรับซื้อนางไปเลย

จึงประกาศเป็นครั้งสุดท้ายว่า “เอาอย่างนี้ ฟังให้ดี
ทุกๆ คน ให้ได้ยินทั่วถึงกันหมด รับเอาไปฟรีๆ เลย”

พระราชาก็กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขณะนี้
ผู้ที่มารับเอาตัวนางสิริมาไปฟรีๆ โดยไม่ต้องจ่ายทรัพย์ก็ยังมี
ไม่มีเลย พระเจ้าข้า”

พุทธบริษัท ๔ บรรลุธรรม

พระบรมศาสดาตรวดูจิตใจของพุทธบริษัททั้ง ๔ โดยเน้นมาที่ ภิกษุรูปนั้น แต่ตรัสถึงทุกคนรวมๆ ว่า “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงดูหญิงผู้เป็นที่รักของมหาชน ในกาลก่อนชนทั้งหลายในพระนครนี้ ให้ทรัพย์ ๑,๐๐๐ จึงจะได้นางไปครอบครองวันหนึ่ง บัดนี้ แม้ผู้ที่รับเอาตัวนางสิริมาไปฟรีๆ ก็ยังไม่มี ร่าเริงถึงเพียงนี้ได้ถึงความเลื่อมและสิ้นไปแล้ว ภิกษุทั้งหลาย เธอจงดูอัฏฐภาพอันเปื่อยเน่านี้”

แล้วทรงแสดงพระธรรมเทศนาเกี่ยวกับความไม่เที่ยงของสังขาร เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็เสื่อมสลายไป ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้เราสังเกตไม่ออก แต่กาลเวลาผ่านไป พอฟันหัก ผมหงอก ผิวหนังเหี่ยวย่น มีกระดูก มีอะไรต่างๆ เปลี่ยนแปลงไป เราถึงจะสังเกตเห็น สังขารมันจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างนี้

ภิกษุ นั้น เมื่อได้ฟังพระธรรมเทศนาแล้ว ใจก็สลด
พอใจสลดก็เกิดนิพพิทา วิราคะ วิมุตติ วิสุทธิ สันติ นิพพาน
เรียงกันมาตามลำดับอย่างนี้

นิพพิทา คือ มีความเบื่อหน่าย ไม่มีความรักในร่างกาย
ของตนเองและของผู้อื่น

วิราคะ คือ ใจที่คลายจากความกำหนัดยินดี

วิมุตติ คือ ใจหลุดจากความผูกพัน

วิสุทธิ คือ จิตบริสุทธิ์ เกลี้ยงๆ ว่างๆ

สันติ คือ ใจหยุดนิ่ง ดิ่งเข้าไปสู่ภายใน เข้าถึงพระรัตนตรัย
ในตัว

นิพพาน คือ ไปสู่พระนิพพานได้

ภิกษุทั้งหลายได้บรรลุธรรมกันเป็นจำนวนมาก รวมทั้ง
ภิกษุรูปนั้นซึ่งคลายความผูกพันกับนางสิริมาไปแล้ว เข้าถึง
กายธรรมพระโสดาบันหน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา เป็นพระโสดาบัน
แล้ว ได้ถึงจุดแห่งความเป็นพระอริยบุคคลเบื้องต้น มาเกิดอีก
ไม่เกิน ๗ ซาติ ท่องเที่ยวอยู่ระหว่างเทวโลกกับมนุษย์โลก แล้วก็
ทำพระนิพพานให้แจ้งได้

ทิพยสมบัตินางสิริมา
(สวรรค์ชั้นที่ ๕ นิมมานรดี)

ส่วนนางสิริมาผู้เป็นพระโสดาบัน เป็นพระอริยบุคคลแล้ว
เมื่อสิ้นชีวิตแล้วก็บังเกิดเป็นเทพธิดาในเทวโลก กำลังตรวจตราดู
ทิพยสมบัติของตนด้วยความเพลิดเพลนเจริญใจว่า สมบัติอันเป็น
ทิพย์นี้ได้มาด้วยบุญอันใดหนอ

เมื่อเทพธิดาใหม่ได้ตรวจที่มาของทิพยสมบัติก็พบว่า สมบัติเหล่านี้บังเกิดขึ้นได้เพราะเรามีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เราได้สั่งสมบุญในบุญเขตของพระพุทธศาสนา จึงระลึกนึกถึงคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเทพธิดาสิริมาก็ได้เห็นด้วยทิพยจักขุว่า ในขณะที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับยืนอยู่ แวดล้อมไปด้วยเหล่าภิกษุสงฆ์และมหาชนจำนวนมาก ที่มาประชุมพร้อมกัน ไกล่ล้าของตนในอดีตภาพก่อน ซึ่งร่างนั้นได้ทอดวางอยู่เหมือนท่อนไม้ที่เขาทิ้งไว้ในป่า ยกให้ใครฟรีๆ ก็ไม่มีใครต้องการ

เทพธิดาสิริมาจึงลงมายังโลกมนุษย์พร้อมกับนางเทพอัปสรบริวาร ๕๐๐ ด้วยเทวรถอันเทียมด้วยม้า ๕๐๐ คัน ลงมาปรากฏกายต่อเบื้องพระพักตร์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในขณะนั้น เมื่อลงจากเทวรถแล้วก็ถวายบังคมพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วยืนอยู่ส่วนข้างหนึ่ง งามสง่าสวยสดงดงามอย่างยิ่ง

ขณะนั้นพระวังคีสเถระ ซึ่งยืนอยู่ไม่ไกลจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเป็นพระอรหันต์จึงเห็นเหล่านางเทพอัปสรนั้นด้วยทิพยจักขุ ได้กราบทูล พระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ข้าพระองค์ประสงค์ จะถามปัญหากับเทพธิดาพระเจ้าข้า”

“ดูก่อนวังคีสะ ตถาคตอนุญาตให้เธอถามปัญหากับเทพธิดานั้นได้”

พระวังคีสเถระถามว่า “ดูก่อน นางเทพธิดา เทวรถอันเทียมด้วยม้า ทั้งหลายของเธอประดับประดาอย่างวิเศษอลังการแล้วเหาะไปในอากาศ มีกำลังมาก วิ่งได้เร็ว เธอมีเครื่องประดับอลังการ มีรัศมีสว่างรุ่งเรืองราวกับ ดวงไฟโชติช่วง เป็นที่น่าดู น่าเลื่อมใส เป็นผู้มีรูปกายสวยงามทุกส่วน

“ดูก่อนนางเทพธิดาผู้งามสง่า อาตมาขอถามเธอว่า เธอมาจาก สวรรค์ชั้นไหน จึงได้มาเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ไม่มีใครประเสริฐ ยิ่งกว่า”

เมื่อนางเทพธิดานั้นถูกพระเถระถามถึงที่มาของตนจึงตอบว่า “ดิฉันเป็นเทวดาชั้นนิมมานรดี เป็นเทวดาของสวรรค์ชั้นที่ ๕ เป็นสวรรค์ชั้นที่สามารถเนรมิตทิพยสมบัติต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วยอำนาจบุญตามความปรารถนาของตน” คืออยากจะให้วิมานเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็สามารถเนรมิตได้เองเลยตามกำลังบุญของเจ้าของ

พระเถระได้ฟังถึงที่มาของนางแล้ว ประสงค์จะให้นางเทพธิดานั้นบอกถึงบุญที่เคยทำในภพก่อนจึงกล่าวว่า “เพราะบุญอะไรจึงทำให้เธอมีทิพยสมบัติอันยิ่งใหญ่ถึงปานนี้ อีกทั้งยังมีรัศมีกายที่รุ่งเรืองสว่างไสวไปทั่วทั้ง ๑๐ ทิศ

“ดูก่อนเทพธิดา เธอเป็นผู้มีเหล่าบริวารแวดล้อมมากมาย เธอมาจากที่ใดจึงได้ไปบังเกิดในเทวโลก มีศรัทธาในคำสอนของศาสดาองค์ใด จึงได้นำเอาคำสอนนั้นมาปฏิบัติตาม หากเธอเป็นสาวิกาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอเธอโปรดบอกอาตมาด้วยเถิด”

เทพธิดานั้นตอบว่า “ตอนเป็นมนุษย์ ดิฉันเกิดที่เมืองราชคฤห์ ที่ปกครองโดยพระเจ้าพิมพิสาร ดิฉันเป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญด้วยศิลปะ การฟ้อนรำขับร้อง ชนทั้งหลายในกรุงราชคฤห์รู้จักดิฉันในนามว่า สิริมา เจ้าค่ะ

“พระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ประเสริฐสุด ผู้เป็นพระบรมศาสดาของ ดิฉัน พระองค์ได้ทรงแสดงอริยสัจ ๔ คือ ทุกข์ เหตุเกิดทุกข์ ความดับทุกข์ และหนทางถึงความดับทุกข์ เป็นทางตรง ทางเกษม ดิฉันได้ฟังอมตธรรม ที่เป็นคำสอนของพระตถาคตเจ้า ผู้ไม่มีผู้อื่นประเสริฐกว่า ดิฉันสำรวมอย่าง ดีในศีลทั้งหลาย ตั้งอยู่ในธรรมคือคำสอนอันพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดง แนะนำแล้ว

“ดิฉันรู้ธรรมที่ปราศจากกิเลสที่ปัจจัยปรุงแต่งไม่ได้ ซึ่งพระพุทธองค์ทรงแสดงแล้ว ดิฉันได้สัมผัสสมาธิจากความสงบในอัฐภาพนั้น เกิดความสงบจนกระทั่งดิฉันได้บรรลุอมตธรรมอันประเสริฐ พ้นจากความเป็นปุถุชน มีความเชื่อมั่นในพระรัตนตรัยอย่างเดียว บรรลุคุณวิเศษขั้นแรกเป็นพระโสดาบัน ไม่เกิดในทุกข์อีกต่อไป

“ที่ดิฉันมาที่นี่ก็เพื่อถวายบังคมพระพุทธองค์ ผู้ไม่มีผู้อื่นประเสริฐยิ่งกว่า และมานมัสการเหล่าภิกษุผู้ยินดีในกุศลธรรม เป็นผู้ที่น่าเลื่อมใส ดิฉันได้พบพระมหามุนีแล้วมีใจบังเหินอ้อมด้วยรสแห่งปิติ ขอถวายบังคมพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ทรงเป็นสารathiฝึกคนที่ควรฝึก เป็นผู้นำและทำประโยชน์เกื้อกูลแก่โลก”

ครั้นสิริมาเทพธิดาประกาศความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยแล้วก็ได้กระทำประทักษิณ คือเวียนรอบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่าภิกษุสงฆ์ แล้วก็กลับไปสู่เทวโลกดังเดิม เรื่องราวในส่วนขอพระอรรคกาจารย์ก็จบด้วยประการฉะนี้

อดีตชาติของนางสิริมา

ในวรรณคดีของโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

เรามาฟังเรื่องราวของนางสิริมาในภาคอรรถกถาจารย์กัน
แต่ทำความเข้าใจก่อนว่า อรรถกถาจารย์ คือเรื่องราวที่เล่าให้ฟัง
เป็นนิยายปรัมปรา หลับตาฝันเป็นตุเป็นตะแล้วก็นำมาเล่าให้ฟัง
ในรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ทางช่อง DMC
ช่องนี้ช่องเดียว

เรื่องราวที่จะเล่าให้ฟังนี้เป็นเรื่องราวย้อนอดีตกาลไปใน
ชาติหนึ่งที่ว่า เพราะเหตุใดนางสิริมาจึงมาเป็นหญิงงามเมือง
ซึ่งน่าศึกษาอย่างยิ่ง

พ่อค้าหุ้มจอมเจ้าชู้

อดีตชาตินางสิริมาได้เกิดเป็น
พ่อค้าหุ้มเจ้าชู้

ย้อนอดีตกาลไปในชาติหนึ่ง ซึ่งชาตินั้นนางสิริมาได้เกิดเป็นบุตรชายของพ่อค้าท่านหนึ่ง มีกิจการค้าขายที่ต้องเดินทางไปต่างเมืองด้วยกองเกวียนอยู่บ่อยๆ พ่อค้าท่านนั้นมีเพื่อนที่เป็นพ่อค้าอยู่ตามเมืองต่างๆ อยู่หลายเมือง เมื่อเดินทางไปถึงเมืองใดก็มักจะไปพักกับเพื่อนๆ ที่อยู่ในเมืองนั้นๆ

ต่อมาภายหลัง เมื่อบุตรชายเจริญวัยขึ้นก็ได้สืบทอดกิจการจากผู้เป็นบิดา ทำหน้าที่ดูแลการค้าแทน บุตรชายของพ่อค้าจึงต้องเดินทางไปซื้อของจากเมืองโน้นมาขายเมืองนี้ และบางทีก็ซื้อจากเมืองนี้ไปขายเมืองนั้นวนเวียนกันไปอยู่อย่างนี้ ในการเดินทางไปต่างเมืองก็มักจะต้องไปพักที่บ้านของพ่อค้าผู้เป็นสหายของบิดา

กล่าวถึงเมืองเมืองหนึ่ง มีพ่อค้าท่านหนึ่งเป็นสหายรักของบิดา พ่อค้าท่านนี้เดิมมีภรรยาอยู่แล้ว แต่ต่อมาภายหลังภรรยาเสียชีวิตลง จึงครองตนเป็นพ่อม่ายมาตลอด

พ่อค้าผู้เป็นสหายรักของบิดาและภรรยาสาว

วันหนึ่ง ลูกหนี้ที่ขอยืมทรัพย์ไปแล้วแต่ไม่อาจจะใช้ทรัพย์คืนได้ เสนอ
ยกลูกสาวแสนสวยให้แก่พ่อค้าท่านนี้เป็นการใช้หนี้ ซึ่งพ่อค้าท่านนี้ก็ถูกใจ
มาก จึงแต่งงานเป็นสามีภรรยากับหญิงสาวคนนี้อยู่กันมาด้วยความผาสุก

เมื่อพ่อค้าหนุ่มลูกของเพื่อนเดินทางมาค้าขายถึงเมืองนี้ ก็ได้มาพัก
อาศัยอยู่กับพ่อค้าผู้เป็นสหายรักของบิดาท่านนี้ และได้รู้จักกับภรรยาใหม่
ของเขาด้วย เมื่ออาศัยอยู่ในบ้านนั้นนานๆ เข้า ก็เริ่มรู้จักคุ้นเคยกับภรรยา
สาวของเพื่อนพ่อมากขึ้น และรู้สึกถูกตาต้องใจ เนื่องจากภรรยาสาวนั้น
มีหน้าตาสวยงามและอยู่ในวัยใกล้เคียงกับตน

ตรงนี้เองที่อกุศลเข้าสิงจิตแล้ว จุดเริ่มต้นมาจากตรงนี้
ตรงที่ไปพึงพอใจภรรยาสาวแสนสวยของสหายพ่อ ซึ่งอยู่ในวัย
ใกล้เคียงกัน เริ่มมาจากความพอใจก่อน ถ้าหากว่าไม่ดับไฟเสีย
ตั้งแต่ตอนนั้น ไม่เอาชนะมันด้วยขันติธรรมอดทนอดกลั้นแล้ว
มันก็จะไปต่อได้อีก ถ้าไม่ดับไฟที่ปลายหัวไม้ขีดที่ขีดข้างหลัก
แล้ว ก็มีสิทธิ์ไหม้ลามไปที่อื่นต่อไปได้เรื่อยๆ

หลังจากนั้นเขาก็วันเวียนมาพักที่บ้านหลังนี้อยู่เสมอๆ จนกระทั่ง
ครั้งหนึ่งที่เพื่อนของพ่อไม่อยู่ไปทำธุระที่ต่างเมือง ภรรยาสาวของเพื่อนพ่อ
ดูแลต้อนรับเขาด้วยความสนิทสนมคุ้นเคย เพราะความคุ้นเคยกันประจวบ
กับสปีโอกาส จึงลักลอบมีสัมพันธ์ชู้สาวกันขึ้น

ตอนนี้กรรมสำเร็จแล้ว เมื่อคิดจะทำ พูดแสดงเจตนา แล้ว
ลงมือทำ ถูกเซตโปรแกรมเป็นผังสำเร็จเป็นวิบากไปแล้ว ก็เลส
เขาบังคับให้มีความคิดที่จะมีความสัมพันธ์กัน แล้วก็พูดเป็นลือ
แล้วก็ลงมือทำ พอสำเร็จปั๊บก็เซตเป็นผังไปเลย ทำครั้งหนึ่งก็ไป
ชดใช้อีกหลายครั้งนับไม่ถ้วนเลย แล้วมีวิบากรองรับ

ตรงนี้แหละที่มนุษย์ไม่ให้โอกาสตัวเองมาศึกษาความรู้
เรื่องกฎแห่งกรรม โดยนึกเอาเองว่าไม่เห็นจะเกี่ยวอะไร เพราะ
ว่าต่างก็ตกลงปลงใจกัน มีความพึงพอใจกันแล้วก็น่าจะทำได้
ทำไมจะต้องมีนรก ทำไมจะต้องมีสวรรค์ มันไม่ยุติธรรม มัก
จะคิดกันอย่างนั้น แต่อย่าลืมว่า เราตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม
ตรงนี้ที่มันมีผล มีภพภูมิรองรับ เพราะพญามารผู้เอากิเลส
เข้ามาบังคับเขามีฤทธิ์มีอำนาจมาก จึงเอากระแสของโลภะ
โทสะ โมหะ เข้ามาบังคับได้

หลังจากวันนั้นก็มีการนัดแนะลักลอบมีความสัมพันธ์กันบ่อยๆ
โดยเพื่อนของพ่อไม่ทราบเลย นอกจากหญิงสาวรายนี้แล้ว พ่อค้าหนุ่มท่านนี้
ก็มักจะไปมีความสัมพันธ์กับหญิงสาวตามเมืองต่างๆ อยู่เสมอ นี่คือจุด
เริ่มต้นของวิบากกรรมกาเมฯ

วิบากกรรมเจ้าผู้ส่งผล

ด้วยกรรมเจ้าชู้นั้น ก่อนจะละโลกมีกรรมนิมิต คือ ภาพแห่งการกระทำมาฉายให้เห็นเป็นเรื่องเป็นราว ใจจึงหมอง คตินิมิตดำมืด ละจากอัตภาพนั้นแล้วก็ไปตกนรกเสวยวิบากอยู่ในมหานรกขุม ๓ ด้วยกรรมเจ้าชู้ไปโดนเนียน ลับ เชือด ชัวะ ชะ สารพัดเป็นเวลายาวนาน ไปตกนรกตามขั้นตอน จากมหานรกขุม ๓ แล้วก็ไล่ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมาอุสสทนรกขุมบวิวาร โดนทัณฑ์ทรมานหลายอย่าง แล้วก็ไปยมโลกเรื่อยมา

จนกระทั่งมาเป็นสัตว์เดรัจฉาน ตั้งแต่สัตว์ชั้นต่ำ เช่น ไปเกิดเป็นหนอนในห้องน้ำ มด แมลงต่างๆ เป็นต้น ไล่เรื่อยไปกระทั่งเป็นสัตว์ที่สูงขึ้นเรื่อยๆ เกิดเป็นสัตว์แต่ละชนิดก็นับครั้งไม่ถ้วน กระทั่งเกิดเป็นสัตว์ใหญ่โต

ขึ้นมาเรื่อยๆ ไปตามขั้นตอน จนกระทั่งในตอนท้ายๆ มักเกิดเป็นสัตว์
พวกลิงบ้าง เป็นวัวควายบ้าง เป็นต้น

ถ้าเป็นวัว เป็นควาย เพราะกรรมที่ไปสวมเขาลอบเป็นชู้
กับภรรยาชาวบ้าน

เป็นสุนัข เป็นแมว เพราะกรรมที่สมสู่อย่างสำส่อนไม่เลือกหน้า

เป็นลิง เพราะกรรมที่ชอบหลอกผู้หญิง

เป็นลา เพราะกรรมที่ทำให้สามีภรรยาของคนที่ตัวไปเป็นชู้
ด้วยเขาอับอาย

ไม่ใช่เกิดเป็นสัตว์เหล่านั้นเพียงชาติเดียวนะ แต่เกิดเป็น
ลิงๆๆ ควายๆๆ สุนัขๆๆ ไปเรื่อยๆ เป็นร้อยๆ ชาติ จนหมดกรรม

พอพ้นจากกรรมที่เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานตรงนั้นแล้ว ซึ่ง
กินเวลายาวนานมากๆ จึงมาเกิดเป็นมนุษย์ เมื่อเป็นมนุษย์ก็มาเป็น
หญิงโสเภณีขายบริการทางเพศ กรรมจะบันดาลให้เข้าไปสู่เส้นทาง
ตรงนั้น จะสมัครใจหรือถูกบังคับถูกล่อลวงหรืออะไรก็ตามแต่ ก็ต้อง
ไปรับกรรมตรงนั้น วนเวียนเป็นโสเภณีอยู่หลายๆ ชาติ เป็นร้อยๆ ชาติ

เพราะฉะนั้น เราจะเห็นได้ว่า มันไม่คุ้มกันเลย ตอนทำผิดคิด
แค่ไม่นานเท่าไร ทำไม่กี่ครั้ง เพราะว่าช่วงอายุของมนุษย์มันไม่นาน
แต่ต้องไปชดใช้กรรมยาวนานมาก ไม่คุ้มกันเลยกับการเป็นโสเภณี
อยู่หลายร้อยชาติ

หญิงโสเภณีโลโซ

อดีตพ่อค้าหนุม
ก็ได้เกิดเป็นหญิงโสเภณีโลโซ

จนกระทั่งในชาติหนึ่ง อดีตพ่อค้าหนุมก็ได้เกิดเป็นหญิงและได้เข้าไปทำงานเป็นโสเภณีอยู่ในสำนักของหญิงงามเมืองเลื่องชื่อประจำเมือง หญิงงามเมืองเลื่องชื่อคนนี้มีควมงามมาก มีความสามารถในการฟ้อนรำ ขับร้อง เป็นดาวเด่นประจำเมือง จึงมีลูกค้าในระดับเชื้อพระวงศ์ มหาอำมาตย์ และมหาเศรษฐีมาใช้บริการอยู่เป็นประจำ ซึ่งเปรียบค่าบริการแล้วก็ประมาณ ๑,๐๐๐ กหาปณะต่อคืน ซึ่งนับว่าแพงมากในยุคนั้น

ส่วนโสเภณีอดีตพ่อค้าหนุมนั้นเป็นเพียงหญิงสาวหน้าตาธรรมดาคนหนึ่ง จึงไม่ค่อยมีลูกค้ามาใช้บริการ จะมีก็เพียงลูกค้าประเภทบวรา ผู้ติดตามเจ้านายมาใช้บริการ ซึ่งก็ได้ค่าบริการไม่มากนักเพราะเธอไม่งาม จึงเกิดความน้อยเนื้อต่ำใจในความอภัพของตน ที่เกิดมาไม่สวยเท่าหญิงงามเมืองคนนั้น

บุญบันดาลให้เจอพระปัจเจกพุทธเจ้า

จนกระทั่งคืนหนึ่ง เป็นคืนที่ไม่มีลูกค้ายาใช้บริการเลย ด้วยความ
กลัดกลุ้มใจจึงนอนไม่ค่อยจะหลับและตื่นขึ้นมาตั้งแต่เช้ามีด จึงลุกจากเตียง
แล้วออกไปเดินเล่นจนกระทั่งถึงประตูเมือง

ในเช้าวันนั้น พระปัจเจก
พุทธเจ้าองค์หนึ่งได้ออกภิกษาจาร
มาถึงบริเวณประตูเมือง ท่านได้
ตรวจดูแล้วว่าวันนี้จะไปโปรดผู้ใด
หญิงโสเภณีคนนี้ก็เข้าไปในข่าย
พระญาณของท่านว่าจะต้อง
มาโปรด หญิงโสเภณีเดินผ่าน
มาทางนั้นพอดี นับเป็นบุญลาภ
ของเธอ เมื่อเธอเห็นพระปัจเจก
พุทธเจ้าแล้วก็เกิดจิตเลื่อมใส

ปกติโสเภณีทั่วไปจะมีความขัดเคืองกับพระภิกษุไม่ค่อยยกย้าเข้าใกล้
แต่ถ้าฝากทำบุญละก็มี ถ้าจะให้ทำเองซึ่งๆ หน้าจะไม่ค่อยยกย้ากัน เพราะ
มีความรู้สึกกว่าตัวเองไม่สะอาด ไม่ค่อยอยากพบเจอพระ แต่โสเภณีคนนี้
เห็นพระแล้วเกิดจิตเลื่อมใสเลย ความเลื่อมใสของเธอนี้เองที่ทำให้เธอเดิน
เข้าไปกราบอาราธนาพระปัจเจกพุทธเจ้าให้ไปรับภัตตาหารที่เรือนของตน

พระปัจเจกพุทธเจ้ารับอาราธนาด้วยอาการสงบนิ่งๆ เป็นที่ทราบกันว่าท่านรับแล้ว เธอมีอาการสดชื่น เบิกบาน รีบกลับไปบ้านตั้งใจชวนเพื่อนให้มาถวายภัตตาหารด้วยกัน จึงปลุกเพื่อนหญิงโสเภณีคนหนึ่งที่อยู่ด้วยกันให้ลุกขึ้นมาจัดเตรียมภัตตาหาร

แต่ด้วยความง่วงนอนของเพื่อน เพราะโดยปกตินางจะต้องรับแขกในช่วงกลางคืน ในตอนแรกนางจึงปฏิเสธ แต่ก็ทนการรบกวนของหญิงสหายไม่ได้ จึงยอมตกปากรับคำจำต้องลุกขึ้น แล้วช่วยกันจัดเตรียมภัตตาหาร แต่พระปัจเจกพุทธเจ้า ครั้นเตรียมภัตตาหารเสร็จแล้วก็นิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้าให้รับภัตตาหารหน้าเรือนของตน

คำอธิษฐานของโสเภณี

หลังจากนั้นนางทั้งสองก็ตั้งจิตอธิษฐาน คนหนึ่งง่วงจำใจมา เพราะเพื่อนชวน ส่วนอีกคนหนึ่งมีอาการอยากจะทำบุญอย่างแรงกล้า

หญิงสาวโสเภณีอดีตพ่อค้าหนุมจอมเจ้าชู้ได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า
**“ด้วยผลบุญนี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้เกิดเป็นหญิงโสเภณีทั้งดงามที่สุด
มีชื่อเสียงที่สุด มีรายได้ดีที่สุด และขอให้ได้บรรลุนิพพานที่พระคุณเจ้า
ท่านได้บรรลุ และให้ได้เห็นธรรมที่พระคุณเจ้าท่านได้เห็น”**

ที่นางอธิษฐานเช่นนี้ก็เพราะดวงปัญญาของนางมีอยู่แค่นั้น เพราะ
กรรมมันไปบีบคั้นให้คิดได้แค่นี้ เพราะความคับแค้นใจที่เกิดมาไม่สวย
ไม่มีชื่อเสียงเท่าหญิงงามเมืองดาวเด่นคนนั้น พอกรรมบีบคั้นบางที่ไม่รู้จะ
อธิษฐานอย่างไร

การอธิษฐานอย่างนี้มันแปลกและแตกต่างจากคนอื่น เพราะเป็น
ข้อผิดพลาดที่ผ่านมาจากภพชาติในอดีตที่มีความเจ้าชู้และไปผิดศีลกาเมฯ
มาก็เลยเป็นอย่างนี้ ประกอบกับวิบากกรรมกาเมฯ ยังส่งผลอยู่จึงทำให้
นางอธิษฐานให้ติดในกามเช่นนั้น แต่ท้ายที่สุดก็ยังได้อธิษฐานว่า “ขอให้
ได้บรรลุนิพพานที่พระคุณเจ้าท่านได้บรรลุ และให้ได้เห็นธรรมที่พระคุณเจ้า
ท่านได้เห็น” ถือว่ายังดีที่มีช่องแสงสว่างแห่งดวงปัญญาหน่อยหนึ่ง เพราะ
มีบุญเก่าที่เคยทำนุบำรุงพระพุทธศาสนามาส่งผล

ส่วนหญิงสหายของนางนั้น เนื่องจากใกล้จะหมดกรรมแล้ว จึง
ทำให้นางอธิษฐานว่า **“ด้วยบุญนี้ขอให้ชาติต่อไปไม่ต้องมาทำงานเป็น
โสเภณี ขอให้ได้เกิดในตระกูลเศรษฐี เป็นผู้มีทรัพย์สมบัติ ร่ำรวย
มีดวงปัญญาคิดได้ และขอให้มิดวงตาเห็นธรรมเช่นเดียวกับพระคุณเจ้า
ด้วยเทอญ”**

คำอธิษฐานไม่เหมือนกันเพราะขึ้นอยู่กับกรรมหนักกรรมเบา
เพื่อนของนางใกล้จะหมดกรรมเจ้าชู้แล้วจึงอธิษฐานอย่างนี้

พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านเป็นแหล่งแห่งเนื่อนาบุญ เพราะก่อนจะมา
บิณฑบาตท่านก็เข้านิโรธสมาบัติตรวจตราดูว่าเป็นบุญของบุคคลนี้ ท่าน
เป็นแหล่งแห่งพลังงานบุญธาตุ บุญธาตุที่จะปรุงให้เกิดความสุขและความ
สำเร็จในชีวิต ให้ความปรารถนาของผู้ที่มาใส่บาตรนั้นสมหวังดังใจทุกสิ่ง
เพราะใจท่านมีพระธรรมกายพระปัจเจกพุทธเจ้าสว่างไสว หมดกิเลสแล้ว
หลุดล่อนหมด กะเทาะหลุดหมดทุกกายไปแล้ว ท่านก็นิ่งๆ พออธิษฐานจบ
ท่านก็ให้พร ให้ความปรารถนาของเธอทั้งสองที่ได้ตั้งใจไว้ด้วยดีนั้นจงสำเร็จ
ทุกประการว่า “เอวัง โหตุ ขอให้เป็นอย่างนั้น”

หลังจากนั้นทั้งสองก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารตามกำลังบุญ
และบาป ไปเกิดเป็นอะไรสารพัดไปเรื่อยๆ

เวลาที่บุญและบาปจะให้ผลก็ต้องมีเวลาทำงานเหมือนกัน
บุญจะให้ผลก็ต้องมีเวลาทำงานของบุญ บาปเวลาจะให้ผลก็มี
เวลาทำงานของบาป เหมือนโรคที่เกิดในกายมันก็ต้องมีเวลา
ทำงานของเชื้อโรค ยาที่จะเข้าไปรักษาโรคก็ต้องมีเวลาทำงาน
ของยา บุญบาปก็ในทำนองเดียวกัน

เพราะฉะนั้น บางที่เราทำบุญ แต่บุญไม่ส่งผลปั๊บปั๊บ
เรากลับตายเสียก่อน คือมันก็ต้องมีระยะเวลาให้บุญทำงาน
หรือคนทำบาป เขาชั่วอย่างนี้มันน่าจะส่งผลปั๊บปั๊บ บาปก็ต้อง
ขอเวลาทำงานเหมือนกัน จนกระทั่งบุญบาปเต็มที่จะถึงจะส่งผลได้

บุญสำเร็จตามคำอธิษฐาน

หญิงงามเมืองไฮโซ

ต่อมาในอีกชาติหนึ่ง หญิงโสเภณีอดีตพ่อค้าหนุ่มเจ้าชู้ได้มาเกิดเป็นหญิงที่มีลักษณะงดงาม ความปรารถนาของเธอสำเร็จแล้ว เธอได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหญิงงามเมือง ยังไม่ใช่ภพของนางสิริมา แต่เป็นชาติก่อนหน้านี้ บุญมาส่งผลให้เป็นหญิงงามเมืองที่มีชื่อเสียงที่สุด มีค่าตัวแพงที่สุด ด้วยความงามและความดังของเธอทำให้มีลูกค้าที่ร่ำรวย มีชาติตระกูลสูงในระดับเชื้อพระวงศ์ ขุนนาง รวมถึงคฤหาสน์มาใช้บริการ

ชื่อเสียงของเธอโด่งดังจนกระทั่งไปเข้าหูของเจ้าชายที่เป็นรัชทายาท เจ้าชายจึงแอบปลอมตัวมาเที่ยวแล้วก็ใช้บริการหญิงงามเมืองคนนี้ ในที่สุดก็ตกหลุมรักเธอจนถอนตัวไม่ขึ้นเลย จึงได้พาเธอเข้าไปพักอยู่ในวังด้วยกัน แต่ความลับไม่มีในโลก ขาวของเจ้าชายรู้ไปถึงพระราชผู้เป็นพระบิดา ท่านก็รู้สึกเป็นห่วงว่าเจ้าชายจะติดใจหญิงงามเมืองคนนี้มากเกินไป อาจจะทำให้เสียถึงการครองราชย์ในเบื้องหน้าได้

พระราชาก็ไปสวามิภักดิ์เจ้าหญิงอีกเมืองหนึ่งที่มีความสวยงามและมีชาติตระกูลเสมอกันมาเป็นพระชายาของเจ้าชาย กาลเวลาผ่านไปไม่นาน พระราชาก็สวรรคตลง เจ้าชายหนุ่มได้ขึ้นครองราชสมบัติต่อจากพระราชบิดา พระชายาก็ได้รับการอภิเษกให้เป็นอัครมเหสี

ส่วนหญิงงามเมืองคนนั้นถูกยกกระดับเข้ามาอยู่ในปราสาทราชวัง ได้รับการแต่งตั้งเป็นนางสนมเอก เธอมีความทะเยอทะยานและมีความริษยามาก อยากจะเป็นอัครมเหสีเสียเอง

เธอจึงวางแผนโดยส่งคนรับใช้ที่ไว้วางใจของตนเข้าไปเป็นนางกำนัลในตำหนักของอัครมเหสี ต่อมาไม่นาน นางกำนัลคนนั้นก็ได้เข้าไปประจบประแจงจนเป็นที่รักใคร่และไว้วางใจของอัครมเหสี จึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคนรับใช้ใกล้ชิดประจำพระองค์

เมื่อเป็นเช่นนั้น นางสนมเอกจึงใช้ให้นางกำนัลคนนั้นใส่ยาพิษที่ไม่มีสี ไม่มีกลิ่น ไม่มีรส ลงไปในอาหารวันละนิด พระอัครมเหสีก็ล้มป่วยด้วยโรคที่ไม่ทราบสาเหตุ แล้วสิ้นพระชนม์ในที่สุด

เมื่อสิ้นอัครมเหสีไปแล้ว พระราชาก็ได้โอกาสจะแต่งตั้งนางสนมเอกเป็นอัครมเหสีแทน เพราะคิดอยู่ในใจเสมอ แต่ปรากฏว่าเหล่าเสนาอำมาตย์ทั้งหลายทูลทัดทานโดยให้เหตุผลว่า ชาติตระกูลของเธอไม่เหมาะสม เพราะมาจากอาชีพหญิงงามเมือง เกรงว่าจะเสียชัฏติยราชประเพณี และประชาชนไม่อาจจะยอมรับได้ เหล่าเสนาอำมาตย์จึงพร้อมใจกันไปสวามิภักดิ์พระราชธิดาของอีกเมืองหนึ่ง เพื่อมาอภิเษกกับพระราช

นางสนมเอกลั่น เธอมีทั้งบุญทั้งกรรม กรรมกาเมฯ ทำให้
เธอไปเป็นโสเภณี แต่ว่าก็มีบุญที่ทำกับพระปัจเจกพุทธเจ้าจนขึ้น
มาได้ถึงตำแหน่งสนมเอก แต่เมื่อไม่ได้ขึ้นเป็นอัครมเหสีก็เกิด
ความคับแค้นใจ และตรอมใจตายในเวลาต่อมา

สิริมาหญิงงามเมืองผู้บรรลุลิขิต

เมื่อละจากอัฐภาพนั้นแล้วก็ไปเวียนวายตายเกิดเสวยผลบุญบาปของตน ซึ่งความจริงแล้วจะต้องไปตกมหานรก เพราะกรรมที่วางยาพิษ แต่เพราะบุญที่เคยทำไว้กับพระปัจเจกพุทธเจ้าอุ้มเอาไว้จึงยังไม่ไปอบาย

จนมาถึงสมัยพุทธกาลนี้ เธอได้มาเกิดเป็นหญิงโสเภณีอีกครั้งในกรุงราชคฤห์ เป็นผู้มีลักษณะงดงามและเป็นที่รักที่พอใจของมหาชนทั้งหลาย และมีค่าตัวแพงที่สุด ซึ่งก็คือ “นางสิริมา” จนกระทั่งในที่สุดเธอมีโอกาสดังพระสัณเฑาะพุดเจ้า และได้บรรลุลิขิตเป็นพระโสดาบัน

การที่เธอต้องมาเกิดเป็นหญิงงามเมืองที่มีลักษณะงดงามที่สุด มีชื่อเสียงที่สุด และมีรายได้ดีที่สุด ก็เพราะแรงอธิษฐานที่เคยทำบุญไว้กับพระปัจเจกพุทธเจ้าในครั้งนั้น

นางอุตตราได้เป็นกัลยาณมิตรให้แก่เธอ นำพาให้ได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เพราะบุญที่เธอเคยเป็นกัลยาณมิตรให้กันและกันมาก่อน ในชาติที่เธอทั้งสองเป็นหญิงโสเภณีและชวนกันถวายภัตตาหารแด่พระปัจเจกพุทธเจ้า แต่ในชาตินี้สลับกันทำหน้าที่กัลยาณมิตร

การที่เธอต้องอายุสั้นและป่วยตายตั้งแต่ยังสาวก็เพราะกรรมที่เคยให้นางกำนัลวางยาพิษอัคมรเหสีของพระราชาพระองค์นั้นจนตาย ส่วนภิกษุผู้หลงใหลในความงามของนางสิริมานั้น ก็คือพระราชาผู้หลงรักหญิงโสเภณีในครั้งนั้นนั่นเอง

สิริมาภาคสวรรค์

ที่นี่เรามาดูภาคสวรรค์กันบ้าง หลังจากตายแล้วนางสิริมาได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นนิมมานรดี ไปแบบหลับแล้วตื่นขึ้นกลางวิมานเลย ซึ่งวิมานของเธอนั้นเป็นวิมานแก้วประดับด้วยรัตนชาติต่างๆ มีเรือนยอดนับแสนที่สวยงามอลังการมากๆ ในชั้นนิมมานรดีนั้นมีวิมานอยู่ ๓ ลักษณะ

๑. วิมานแก้ว เรียกว่า รัตนวิมาน ทรงไม่เหมือนกัน งดงามใหญ่โต
ตามกำลังบุญของเจ้าของวิมาน

๒. วิมานทอง เรียกว่า สุวรรณวิมาน วิมานทองนี้ก็มีเรือนยอด มี
อะไรต่างๆ สวยหลากหลายไม่ซ้ำกันตามกำลังบุญ

๓. วิมานเงิน เรียกว่า รัศตวิมาน ก็มีความสวยงามที่หลากหลาย
เช่นกัน

วิมานในชั้นนี้แตกต่างกับวิมานในชั้นต่างๆ ตรงที่วิมานในชั้นต่างๆ
ทั้งจาตุมหาราชิกา ดาวดึงส์ ยามา ดุสิต ไม่อาจเปลี่ยนแปลงรูปทรงของวิมาน
ที่เกิดขึ้นตามกำลังบุญของตนได้ วิมานเป็นอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น ยกเว้นใน
กรณีที่ได้บุญเพิ่มจากการอุทิศส่วนกุศลที่ญาติอุทิศจากเมืองมนุษย์ไปให้ ก็
จะมีทิพยสมบัติเพิ่มขึ้น วิมานก็จะแตกต่างเปลี่ยนแปลงไปตามกำลังบุญที่
ได้รับอุทิศมา แต่ในสวรรค์ชั้นนิมมานรดี เทวดาชั้นนี้สามารถเสริมตูปทรง
ของวิมานตนเองได้ตามความปรารถนาของตน ด้วยอำนาจบุญฤทธิ์และตาม
กำลังบุญ

เช่น วิมานที่มีลักษณะเป็นเรือนยอด ซึ่งมียอดหนึ่ง
แสนเรียกว่า สดสหัสสธูปวิมาน คือวิมานที่มีเรือนยอดแสนยอด
เมื่ออยู่ไปเจ้าของวิมานเกิดรู้สึกเบื่อไม่ชอบทรงนี้แล้ว อยากจะ
เปลี่ยนแปลงรูปทรงก็สามารถเนรมิตเปลี่ยนแปลงรูปทรงวิมาน
ขึ้นใหม่เองได้เลย เช่น อยากจะได้ลักษณะสูงคล้ายๆ หอคอยสูง
เสียดฟ้า ซึ่งสูงเด่นเป็นสง่า เรียกว่า อัจจุพเพธวิมาน เนรมิตปู้บ
วิมานก็เปลี่ยนไปเลย เป็นคล้ายๆ หอคอยสูงมากๆ เป็นร้อยโยชน์
พันโยชน์ก็ได้ เหลือเชื่อแต่ก็เป็นความจริง

ดังนั้น เทวดาชั้นนี้จึงมีชื่อว่า นิมมานรดี แปลว่า เทวดาที่สามารถ
เนรมิตทุกสิ่งขึ้นได้ตามความปรารถนาของตนเอง และจะเนรมิตให้
เปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ได้ตามกำลังบุญของตน

เมื่อนางสิริมาไปบังเกิดเป็นเทพธิดาในกลางรัตนบัลลังก์ ในวิมาน
แก้วรายล้อมด้วยบริวารหลายโกฏิ (หนึ่งโกฏิ=สิบล้าน) วิมานมีเรือนยอด
มากมาย และยังมีวิมานของบริวารต่างหากอีกมากมาย ถ้าอยากจะเปลี่ยน
สวน สระ ถนน แม้วดลายบนท้องถนนอะไรต่างๆ พอนึกปั๊บก็เกิดขึ้น
อย่างนั้นเลย

เมื่อได้เห็นบุพกรรมที่ได้มาบังเกิดเป็นเทพธิดาชั้นนิมมานรดี
เพราะได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นางจึงนำบริวารมายังโลกมนุษย์
เพื่อมานมัสการพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมภิกษุสงฆ์

เทพธิดาได้เห็นร่างของตนเองในอดีตซึ่งเปลี่ยนแปลงไปมาก จึงเกิดสลดสังเวชใจว่า ‘โอ อัตภาพร่างกายของเราตอนเป็นมนุษย์ แค่ว่านไปไม่กี่วันก็เป็นสมบัติของหมู่หนอนไปแล้ว ซากร่างนั้นก็พองบวม อืด ไม่มีใครปรารถนาร่างกายของเราเลย

‘เราได้ยินที่พระราชาสั่งให้ประกาศตั้งแต่หนึ่งพันหกหาปณะและลดลงเรื่อยมาตามลำดับ ก็ไม่มีใครต้องการสรีรยนต์ของเราเลย ร่างกายไม่เที่ยงจริงๆ เปลี่ยนแปลงได้ไม่งาม เป็นของปฏิกูล เป็นสมบัติของหมู่หนอน แล้วก็พองอืดเปื่อยเน่าพุพองไปหมด’ จึงเกิดความสลดสังเวช แต่ท่านเป็นพระโสดาบันแล้ว ใจท่านก็อยู่ในธรรมมาตลอด อยู่ในกายธรรมพระโสดาบัน หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา เป็นพระไปแล้ว แต่เปลือกนอกเป็นเทพธิดา แต่ข้างในล่อนไม่ได้ติดเปลือก

เมื่อตอนกลับมาถึงสวรรค์ชั้นนิมมานรดี ขณะนั่งเทวรถผ่านมา
ปรากฏว่าเหล่าเทพบุตรผู้มีศักดิ์ใหญ่ในระดับเทวราชาได้ยินกิตติศัพท์ของ
เทพธิดาใหม่ผู้มีรัศมีและกลิ่นหอม ทำให้เหล่าเทพบุตรผู้มีศักดิ์ใหญ่ออกจาก
วิมานมาดูกันเลย ซึ่งชั้นนิมมานรดีนั้นก็ยังอยู่ในกามภพ และชาวสวรรค์ทั้ง
๖ ชั้นก็ยังเป็นผู้บริโภคมก แต่เป็นกามแบบทิพย์ เพราะฉะนั้นก็ยังคงมีความ
รักใคร่อยู่ จึงมีจุดประสงค์ตั้งใจจะมาจีบนาง ไม่ใช่แค่มาเยียมเยียน
ธรรมดา

ตอนนางเป็นมนุษย์ เหล่ามนุษย์ก็ชอบ พอมาเกิดบนสวรรค์ เทวดา
ผู้มีศักดิ์ใหญ่ก็ชอบ ส่วนเทวดาศักดิ์น้อยแค่เทวรถของนางผ่านมาก็จำต้อง
หลบออกไปข้างทางเลย เพราะแพรวรัศมีของนาง ต้องเป็นเทวดาศักดิ์ใหญ่
ในระดับเทวราชา ซึ่งได้แก่เทวดาที่มีอำนาจในการปกครองเขตพื้นที่หนึ่งๆ
ในสวรรค์ชั้นนั้น เช่น หัวหน้าเขตของสวรรค์ในแต่ละเขต ถ้าเปรียบเทียบกับใน
เมืองมนุษย์ก็ระดับผู้ว่าฯ หรือนายอำเภอ เป็นต้น

เหล่าเทพบุตรสุดหล่อต่างก็แต่งกายกันมาอย่างดี เนรมิตทั้งเครื่องประดับ เทวธ เป็นตัน เพื่อจะให้ต้องตาต้องใจนาง อย่างไรก็ตามแต่เทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่เลย แม้แต่เทวราชาธิบดีผู้ปกครองชั้นนี้ คือ ท้าวนิมมานรดีเทวราชก็ยังชื่นชมให้ความสนใจ ท่านเนรมิตกายให้หล่อสุดๆ เพราะมีบุญมากกว่าใครทั้งหมด

ถึงแม้ว่าเทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่มารุมจีบนางมากมาย แต่เทพธิดาสิริมาไม่ได้มีความรู้สึกพึงพอใจหรือมีอารมณ์ร่วมด้วยเลย เพราะว่าวิบากกรรมกาเมฯ ของเธอจางลงไปแล้ว อีกทั้งเพิ่งกลับมาจากโลกมนุษย์ ได้เห็นร่างของเธอเป็นอุปกรณ์ในการสอนพุทธบริษัททั้ง ๔ เธอกำลังสลดสังเวชใจและกรรมกาเมฯ ของเธอก็จางลง อีกทั้งยังเป็นพระโสดาบันด้วย และด้วยผลบุญที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงใช้ร่างของเธอเป็นกรณีศึกษาในการสอนธรรมะแก่ภิกษุสงฆ์และมหาชนทั้งหลายทำให้มีผู้บรรลุธรรมมากมาย พอใครบรรลุธรรม บุญนั้นก็บังเกิดขึ้นกับเทพธิดาด้วย จิตใจของเทพธิดา

ก็ยังห่างไกลจากกามราคะ ความกำหนดยินดีในกามก็จืดจางลงไปเรื่อยๆ
รสแห่งกามราคะมันเริ่มจืดไป เริ่มไม่ค่อยมีรสชาติ ไม่เอร็ดอร่อยเหมือน
ตอนที่ยังมีความกำหนดยินดีผูกพันไว้

เธอจึงปฏิเสธเทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่ทุกๆ องค์ที่มาขอบพ้อด้วยความ
นุ่มนวลว่า “ตอนนี้หม่อมฉันไม่ได้นึกถึงเรื่องนี้แล้ว หม่อมฉันมีความรู้สึก
อยากนั่งสมาธิ หม่อมฉันได้เห็นองค์พระภายใน ทุกพระองค์ก็ควรจะทำให้ได้
อย่างนี้ อย่าไปแสวงหาอะไรที่ไหนเลย ร่างกายนี้แม้เป็นทิพย์ก็ยังไม่แน่นอน
มันก็สลายประเดี๋ยวประด๋าวแค่นั้นเอง เต็มวันก็แวบหายไป”

แล้วเธอก็ตั้งใจปฏิบัติธรรมเจริญสมาธิภาวนาแต่เพียงอย่างเดียว
เสวยอาหารทิพย์แล้วก็มานั่งเจริญสมาธิภาวนาต่อ เธอหมดอารมณ์ในเรื่อง
นี้ ถึงแม้กามราคะจะยังไม่หมดแต่ว่ามันบรรเทาเบาบางลงไป ไม่ค่อยจะคิด
เรื่องนี้แล้ว อยากที่จะนั่งหลับตาทำสมาธิอย่างเดียว

เทพธิดาสิริมาตั้งใจประพาศิธรรม เพื่อจะให้บรรลุดรรชนีสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ซึ่งในอนาคตเธอจะได้บรรลุดรรชนีอนาคามี เพราะไม่อยากกลับไปในเมืองมนุษย์อีกแล้ว เธอต้องการเลื่อนไปชั้นพรหมสุทธาวาส ไปเป็นพระอนาคามีแล้วก็ไปปรินิพพานตรงนั้น ใจของเธอตอนนี้คิดอย่างนี้ เพราะว่าถ้าลงมายังโลกมนุษย์มันน่าเบื่อหน่าย เบื่อหน่ายกายมนุษย์ทั้งของตนและของคนอื่น พอเบื่อหน่ายมันก็คลาย พอคลายก็หลุด พอหลุดจิตก็บริสุทธิ์ พอบริสุทธิ์ก็หยุดนิ่ง พอหยุดนิ่งดวงกับองค์พระก็ผุดขึ้นมา นิพพิทา วิราคะ วิมุตติ วิสุทธิ สันติ นิพพาน

ในอนาคตเธอตั้งใจจะทำความเพียรให้สูงขึ้นไปเรื่อยๆ ตั้งใจผูกใจไว้กับชั้นพรหมสุทธาวาส ต้องไปเป็นพระอนาคามีและปรินิพพานที่นั่นให้จงได้

เทพธิดาสิริมาตั้งใจมากที่จะให้บรรลุลุทธิธรรมขั้นสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ไม่อยากจะกลับลงมาเกิดในโลกมนุษย์นี้อีก เพราะว่าการเกิดในโลกมนุษย์มีโอกาสดำเนินชีวิตผิดพลาดได้ เนื่องจากว่าลงมาเกิดใหม่แล้วมันลืม กิเลสมันบดบังให้ลืม เพราะความลืมนี้เองและยิ่งถ้าไม่เจอกัลยาณมิตรอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยแล้วชีวิตก็อันตราย

การบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดขึ้นได้ยาก ในหนึ่งกัปเกิดได้ไม่เกิน ๕ พระองค์ เพราะฉะนั้นอย่าลงมาดีกว่า ซึ่งก็มีวิธีคือ ต้องละกิเลสให้มากกว่านี้จนเข้าไปในระดับของพระอนาคามี จะได้จุติจากภพของสวรรค์ชั้นกามภพไปอยู่บนพรหมโลกชั้นสุทธาวาสที่มีแต่ความบริสุทธิ์ล้วนๆ ไม่มีคู่ ประพฤติพรหมจรรย์อย่างเดียว แล้วก็ไปปรินิพพานบนนั้น ไม่ลงมาโลกมนุษย์อีกเลย อยู่บนนั้นอย่างเดียว มีความสุขอยู่ในโลกุตตรมานสมบัติของพระอนาคามี ซึ่งเหลืออีกชั้นเดียวเท่านั้นก็จะเป็นพระอรหันต์แล้ว

บุญที่ต่างกันของอุตตราและสิริมา

เทพธิดาสิริมา (นิมมานรดี)

(สังฆทานมีผลมาก)

กล่าวถึงนางอุตตรา ในวันที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงพระธรรมเทศนาโดยปรารภเหตุนางสิริมา แต่เดิมเธอได้เป็นพระโสดาบัน วันนั้นเธอสนใจไปกับกระแสนของพระธรรมเทศนาจนสามารถบรรลุธรรมเป็นพระสกทาคามีได้ คือเลื่อนไปอีกระดับหนึ่ง เข้าถึงพระธรรมกายหน้าตัก ๑๐ วา สูง ๑๐ วา กิเลสตระกูลราคะ โทสะ โมหะ จางลงไปอีกมาก

นางอุตตราเป็นพระสกทาคามี เมื่อสิ้นอายุขัยก็ได้ไปบังเกิดเป็นเทพธิดาอยู่บนดาวดึงส์ (สวรรค์ชั้นที่ ๒) นางสิริมาเป็นพระโสดาบันไปนิมมานรดี (สวรรค์ชั้นที่ ๕) ตรงนี้น่าศึกษา

เทพธิดาอุตตรา (ดาวดิงส์)

นางอุตตราบรรลุปะเป็นพระสกทาคามิ ทั้งยังเป็นกัลยาณมิตรให้แก่
นางสิริมาจนบรรลุโสดาบัน ถ้านางสิริมาไม่ได้นางอุตตราเป็นกัลยาณมิตร
ก็ไม่มีทางจะได้ไปฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในเมื่อเธอเป็น
พระสกทาคามิแล้ว และยังเป็นกัลยาณมิตรให้นางสิริมา เพราะเหตุใดละโลก
แล้วจึงไปอยู่แค่ชั้นดาวดิงส์

คำตอบคือ นางอุตตราเกิดในตระกูลที่มีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา มีความคุ้นเคยกับพระสงฆ์ พระเถระ พระมหาเถระเป็นจำนวนมาก ในวัด เธอคุ้นเคยรู้จักพระเถระองค์นั้นองค์นี้ แล้วก็รู้ว่าองค์นั้นเป็นเอตทัคคะทางไหน มีคุณวิเศษทางไหน องค์นี้มีฤทธิ์มีเดช องค์นั้นเทศน์เก่ง องค์นี้แสดงธรรมโดยพิสดารได้ องค์นี้แสดงธรรมโดยพิสดารแล้วเอามาย่อได้ เป็นต้น

ดังนั้น การที่เธอนิมนต์พระมาถวายภัตตาหารที่บ้าน เธอจึงเลือกเฉพาะเจาะจงขอนิมนต์องค์นั้นองค์นี้เป็นประจำ การทำอย่างนี้เขาเรียกว่าปฏิบัติกุศลิกทาน ทำทานแบบเฉพาะเจาะจง ซึ่งจริงๆ แล้วก็มีความอานิสงส์มาก ทำให้มีทิพยสมบัติมากมายบนชั้นดาวดึงส์ เพราะว่าทำบุญอุทิศให้นานบุญ แต่ทำแบบเฉพาะเจาะจง คือเลือกเอา แต่ก็เทียบไม่ได้กับทิพยสมบัติของเทพธิดาสิริมา ซึ่งเธอถวายแบบสังฆทาน คือ ทำทานไม่เฉพาะเจาะจงแต่ภิกษุรูปใด

ชีวิตของนางสิริมานั้นเริ่มจากผู้ที่ไม่มีความเลื่อมใสในพระศาสนามาก่อน ต่อมาภายหลังได้กัลยาณมิตรคือนางอุตตรา จึงได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน นางก็เกิดกุศลศรัทธาได้ทำทานถวายอัฐกฐัต คือ ถวายภัตตาหารแด่พระภิกษุ ๘ รูปเป็นประจำทุกวันไม่เคยขาดเลย นิมนต์พระมาวันละ ๘ รูป ไม่เฉพาะเจาะจงแก่ภิกษุรูปใด ใจเธอขยายกว้าง

ในการนิมนต์พระมาฉันที่เรือนของตนวันละ ๘ รูป ก็ให้พระเถระท่านจัดกันเองมาตามลำดับพรรษา โดยนิมนต์จากพระพรรษามากมายังพระพรรษาน้อยเรียงกันตามลำดับทั่วถึงหมดทุกรูป เธอจึงมีโอกาสดำเนินทานแก่หมู่สงฆ์ทุกรูป โดยไม่ได้เจาะจงภิกษุรูปใดเป็นพิเศษ

เธอตกแต่งวัตถุทานอย่างประณีตงดงาม และมีปริมาณมาก ๓-๔ เท่าของจำนวนพระภิกษุที่นิมนต์มา หมายความว่า ภัตตาหารในบาตร ๑ ใบนั้นสามารถฉันได้ ๓-๔ รูป อย่างนี้เสมอเลย ดังนั้นทานของเธอจึงได้ชื่อว่าเป็นสังฆทานอันประณีตไม่เฉพาะเจาะจงแก่ภิกษุรูปใดเลย

ประกอบกับหลังจากที่เธอบรรลุนิพพานเป็นพระโสดาบันแล้ว เธอก็ตัดขาดจากเรื่องงามและเลิกลาชีพโสเภณีโดยเด็ดขาด และตั้งใจทำทานรักษาศีล เจริญภาวนาแต่เพียงอย่างเดียว

ส่วนนางอุตตรา นั้นยังครองเรือนอยู่ร่วมกับสามีตามปกติ ดังนั้นเมื่อนางอุตตราละสังขารแล้วจึงไปบังเกิดในชั้นดาวดึงส์ ซึ่งเป็นสวรรค์ที่อุดมไปด้วยเบญจกามคุณมากกว่า

ส่วนนางสิริมานั้น ได้ไปอยู่ชั้นนิมมานรดี ถึงแม้ว่ายังเป็นสวรรค์ที่มีการเสพกามอยู่ แต่การเสพกามหรือบริโภคกามนั้นแค่ลُبได้สัมผัสกายแค่นั้นเอง ไม่มีอะไรเกินไปกว่านั้น แค่นี้พอเกิดบึงขึ้นมาแล้ว ก็เสร็จสมอารมณ์หมายถึงจุดที่พึงพอใจสูงสุด แล้วก็แยกจากกันอย่างนั้น คือถึงวิสัยัญี กลับไปยาวนานทีเดียว ถ้าเทียบกับเมืองมนุษย์ก็นานหลายเดือน

บุคคลเช่นนางสิริมาจึงเป็นต้นแบบอันดีสำหรับผู้ที่เคยดำเนินชีวิตผิดพลาดมาก่อน ที่เรียกว่าต้นคดปลายตรง อดีตที่ผิดพลาดลืมนำไปให้หมด แล้วก็เริ่มต้นชีวิตใหม่ เป็นสิริมาคนใหม่ที่มีชีวิตที่งดงามอยู่ในเส้นทางธรรม แล้วก็สั่งสมบุญกุศลอย่างถูกหลักวิชา

จากเรื่องทั้งหมดที่กล่าวมานี้ก็เป็นข้อพิสูจน์ได้ว่า ทุกๆ ชีวิตสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้ในทุกระดับ คนตาบอดสามารถเข้าถึงธรรมได้ คนครึ่งตัวก็สามารถเข้าถึงธรรมได้ หญิงโสเภณีมือดีที่ผิดพลาดก็สามารถเข้าถึงธรรมได้ จะต่างศาสนิกหรือจะเป็นอะไรก็แล้วแต่ ทุกคนสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตจนมาถึงสิ่งที่มีอยู่ในตัวให้มันสูงขึ้น ประณีตขึ้น แต่ว่าต้องกระทำด้วยตัวของตัวเองเท่านั้น ใครจะมาทำแทนกันไม่ได้ จะบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ต้องอยู่ที่ตัวเราเอง ใครจะมาทำให้เราบริสุทธิ์ไม่ได้ เพราะฉะนั้น ขอให้มีความตั้งใจดีและทำอย่างสุดกำลังก็จะประสบความสำเร็จได้ในที่สุด เหมือนอย่างนางสิริมาอดีตโสเภณีซึ่งเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว

พ่อค้าหนุ่มจอมเจ้าชู้

เทพธิดา

หญิงโสเภณีไฮโซ

นิมมานรดี

หญิงโสเภณีโลโซ

นางสิริมา

นิพพานะปัจจะโย โหตุ

การอธิษฐานจิตมีความสำคัญมาก เป็นหนึ่งในบารมี ๑๐ ทศเปรียบเสมือนเป็นทางลัดหรือจะนำพาชีวิตในสังสารวัฏของเราให้ดำเนินไปอย่างถูกต้องทาง ไม่พลัดหลงหรือออกนอกเส้นทางแห่งการสร้างบารมี และช่วยขจัดกิเลสอาสวะเพื่อที่จะเข้านิพพานได้ในที่สุด

ดังจะเห็นได้จากเรื่องของนางสิริมา ในชาดิก่อนหน้านั้นที่เป็นโสเภณีโลโซ เช้าวันหนึ่งเธอมีโอกาสดูถวายภัตตาหารแด่พระปัจเจกพุทธเจ้ากับเพื่อนโสเภณีด้วยกัน และได้ตั้งจิตอธิษฐาน ถึงแม้กรรมบีบคั้นให้อธิษฐานในสิ่งที่ไม่ประกอบไปด้วยปัญญา แต่ยังโชคดีที่อธิษฐานจิตกำกับว่าขอให้ได้บรรลุธรรมที่พระคุณเจ้าได้บรรลุแล้ว ให้ได้เห็นธรรมที่พระคุณเจ้าได้เห็นแล้ว เพราะคำอธิษฐานนี้เองทำให้ต่อมาแม้มาเป็นนางสิริมาหญิงงามเมือง แต่บุญก็ประดับประดาให้มาเจอกัลยาณมิตร ได้มีโอกาสพบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ฟังธรรม ได้ถวายทาน และได้บรรลุธรรมในที่สุด

บางคนเมื่อทำทานแล้วอธิษฐานขอให้รวยอย่างเดียว การอธิษฐานเพียงเท่านั้นยังถือว่าไม่รอบคอบ เพราะเมื่อบุญส่งผลให้รวยจริง แต่อาจพลัดไปเกิดนอกบุญเขต (เกิดในความเชื่ออื่นที่ไม่ใช่พระพุทธศาสนา) ซึ่งอันตรายมาก เพราะหากไม่มีโอกาสฟังธรรม จะไม่มีวันเข้าใจว่า อะไรคือบุญ-บาป ไม่มีเนื้อหาบุญให้ได้ทำทาน แม้รวยก็ “รวยฟรี” เพราะไม่ได้ใช้ทรัพย์สั่งสมบุญสร้างบารมี

การใช้ทรัพย์นี้ยากพอๆ กับการหาทรัพย์ หมายความว่า การที่เราคิดว่า การหาทรัพย์เป็นสิ่งที่ยากแล้ว การใช้ทรัพย์อย่างเฉลียวฉลาดเพื่อให้เกิดประโยชน์ในปัจจุบัน ประโยชน์ในอนาคต และประโยชน์อย่างยิ่งนั้นยากพอๆ กับการหาทรัพย์ทีเดียว

การที่ไม่ได้อธิษฐานล้อมคอกเป็นกรอบไว้ให้ดีหลังจากที่ได้ทำทานแล้ว แม้บุญส่งผลให้ได้เป็นมหาเศรษฐี ก็จะเป็นมหาเศรษฐีที่ยังไม่ปลอดภัยในสังสารวัฏ เพราะอาจจะพลาดพลั้งไปประกอบอาชีพที่เป็นมิถิลาอาชีพจะได้ทรัพย์มากก็ใช้ทรัพย์ไม่ถูกวัตถุประสงค์ของการมีทรัพย์ และถ้ายังใช้ทรัพย์ไม่เป็น คือนำไปใช้กระทำผิดศีลผิดธรรม ก็จะทำให้เกิดวิบากกรรมตามมาเรียกว่ามีทรัพย์แล้วอันตราย นอกจากทรัพย์จะพินาศ เมื่อตายแล้วยังต้องไปตกในอบายภูมิอย่างน่าเสียดาย แต่ถ้ารู้จักอธิษฐานจิตอย่างถูกหลักวิชา จะให้ผลในทางตรงกันข้าม

ดังนั้น เวลาทำบุญทุกครั้งให้อธิษฐานจิตตั้งผังออกแบบชีวิตให้ดีเหมือนอดีตชาติของนางอุตตราเพื่อนโสเภณีที่ถูกปลุกให้มาถวายภัตตาหารพระปัจเจกพุทธเจ้าด้วยกัน นางอธิษฐานจิตว่า “ด้วยบุญนี้ ขอให้ชาติต่อไปไม่ต้องมาทำงานเป็นโสเภณี ขอให้ได้เกิดในตระกูลเศรษฐี เป็นผู้มีทรัพย์สมบัติ ร่ำรวย มีดวงปัญญาคิดได้ และขอให้มีดวงตาเห็นธรรมเช่นเดียวกับพระคุณเจ้าด้วยเทอญ” ด้วยบุญที่ทำและคำอธิษฐานนี้เองจึงทำให้ต่อมาได้มาเกิดเป็นนางอุตตราในครอบครัวมหาเศรษฐีที่เป็นสัหมมาทิสู้ ได้สร้างบุญบารมี และบรรลุนิพพานตั้งแต่เยาว์วัย

เพราะฉะนั้น ทำบุญทุกครั้งต้องอธิษฐานจิตล้อมคอกเอาไว้ให้ดี ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยของชีวิตในสังสารวัฏ และคำอธิษฐานจิตว่า “นิพพานะปัจจะโย โหตุ” หรือแปลเป็นภาษาไทยว่า “ขอให้บุญนี้เป็นปัจจัยให้ได้บรรลุนิพพานเทอญ” เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นเป้าหมายหลักของการเกิดมาเป็นมนุษย์ จะเป็นกรอบ เป็นลู่ชีวิตให้เราดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง มุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานได้ในที่สุด

หลักวิชาในการอธิษฐานจิต

การอธิษฐานจิตเป็นสิ่งสำคัญ ทำบุญทุกครั้งต้องอธิษฐาน ซึ่งมีหลักง่ายๆ คือ

เราต้องอธิษฐานเป้าหมายหลักอันดับแรกก่อน คือ ขออานุภาพแห่งบุญนี้...ให้เราได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ได้ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ให้เราเข้าถึงธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทิมาหาปุชณียาจารย์ได้เข้าถึงอย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย อย่างถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริง เกิดมาระลึกชาติได้ เห็นธรรมะกันตั้งแต่เยาว์วัย สร้างบารมีเรื่อยไป จนกระทั่งหมดอายุขัยไปทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

เมื่อเราอธิษฐานเป้าหมายหลักแล้ว ต่อจากนั้นก็เป้าหมายเสริม เช่น ให้เราสมบูรณ์ไปด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข พอกพ้องบริวาร ให้มีแต่คนดีๆ สิ่งดีๆ เข้ามาอยู่ใกล้ตัวเรา เป็นต้น

แล้วเป้าหมายรองลงมานี้ก็เป็นบุญพิเศษ เราจะอธิษฐานอย่างไรก็อธิษฐานไป เช่น ให้หมดหนี้สิน เหลือกินเหลือใช้ เหลือไว้สร้างบารมี ให้ได้สมบัติอัศจรรย์ทันใช้ หรือให้หายเจ็บ หายป่วย หายไข้ หนักเป็นเบา เบาเป็นหาย ถ้าตายก็ให้ไปดี ไปสู่ดุสิตบุรี วงบุญพิเศษอย่างนี้เป็นต้น

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

การบรรลุมรรคผลนิพพาน
ไม่จำกัดอาชีพ ไม่เกีย่งน้ำหนักร
ไม่เกีย่งว่า ใครสวย ใครรวย
ใครหล่อ ใครจน ใครโง่ ใครฉลาด
ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะบรรลุธรรมได้ทั้งสิ้น
ขอให้มีความสมัครใจที่จะบรรลุธรรมเท่านั้น

หลวงพ่อดัมมชโย

เมื่อเราเข้าถึงธรรม
สิ่งที่เป็นความลับ เหลือเชื่อ
เช่น เรื่องนรก สวรรค์ นิพพาน
จะถูกเปิดเผยออกมา สว่าง กระฉ่าง
เหมือนเราชักม่านแห่งความมืดในยามรัตติกาล
ให้แสงสว่างแห่งดวงอาทิตย์ได้โคจร
ส่องสว่างแก่โลก

หลวงพ่อัมมชโย

ชีวิตที่ผิดพลาดมีทางแก้ไข

อดีตที่ผิดพลาดลืมให้หมด
บาปทุกชนิดไม่คิดทำเพิ่มอีกเด็ดขาด
หมั่นนึกถึงบุญที่ได้สั่งสมมาทั้งหมด
บุญทุกบุญทำเพิ่มขึ้นให้เข้มข้นทัບทวี
หมั่นปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกาย

หลวงพ่อัมมชโย